

2S kapitola 1.

[1] Po Saulově smrti se David vrátil z vítězné bitvy s Amálekem a zůstal dva dny v Siklagu. [2] Třetího dne přišel nějaký muž ze Saulova tábora s roztrženým šatem a s prsty na hlavě. Přišel k Davidovi, padl na zem a poklonil se. [3] David se ho zeptal: "Odkud jdeš?" On mu řekl: "Unikl jsem z izraelského tábora." [4] David se dále tázal: "Pověz, co se stalo?" On řekl, že lid utekl z bitvy, že také mnoho lidu padlo a našlo smrt, že i Saul a jeho syn Jónatan zahynuli. [5] David se zeptal mládence, který mu to oznámil: "Jak víš, že zemřel Saul a jeho syn Jónatan?" [6] Mládenec, který mu to oznámil, odvětil: "Náhodou jsem se ocitl v pohoří Gilbóa. A hle, Saul se opíral o své kopí a vozy a jezdcí už na něj dotírali. [7] Ještě se obrátil, spatřil mě a zavolal na mě. Ozval jsem se: 'Tu jsem.' [8] Zeptal se: 'Kdo jsi?' Odvětil jsem mu: 'Jsem Amálekovec.' [9] Vyzval mě: 'Postav se ke mně a usmrt' mě, neboť mě svírá smrtelná křeč, ale ještě je ve mně život.' [10] Postavil jsem se k němu a usmrtil jsem ho. Poznal jsem, že po mém pádu stejně nebude živ. Sňal jsem mu z hlavy královskou čelenku a z paže náramek a přinesl jsem je sem svému pánu." [11] David uchoпил svůj šat a roztrhl jej, stejně tak i všichni muži, kteří byli s ním. [12] Naříkali, plakali a postili se až do večera pro Saula a pro jeho syna Jónatana i pro Hospodinův lid, pro dům izraelský, že padli mečem. [13] David se zeptal mládence, který mu to oznámil: "Odkud jsi?" On řekl: "Jsem syn Amálekovského bezdomovce." [14] David se na něj rozkřikl: "Jak to, že ses nebál vztáhnout ruku a zahubit Hospodinova pomazaného?" [15] David zavolal jednoho z družiny a poručil: "Přistup a sraz ho!" A on ho ubil k smrti. [16] David mu totiž řekl: "Krev, kterou jsi prolil, ať padne na tvou hlavu. Tvá ústa tě usvědčila, když jsi řekl: 'Já jsem usmrtil Hospodinova pomazaného.'" [17] I zpíval David nad Saulem a nad jeho synem Jónatanem tento žalozpěv. [18] Vyzval také Judejce, aby se při něm učili zacházet s lukem. Je zapsán v Knize Přímého. [19] "Ozdoba tvá, Izraeli, na tvých návrších skolená leží. Tak padli bohatýři! [20] Neoznamujte to v Gatu, nevěstujte to v ulicích Aškalónu, ať se neradují dcery pelištejské, dcery neobřezanců ať nejásají. [21] Hory v Gilbóe, rosa ani déšť ať na vás nesestoupí, ať se v obět' nepozdvihuje nic z vašich polí, neboť tam byl pohozen štít bohatýrů, štít Saulův, nepomazaný olejem, [22] nýbrž krví skolených a tukem bohatýrů. Jónatanův luk neselhal nikdy, Saulův meč doprázdna nebil. [23] Saul a Jónatan, v životě hodni líbezné lásky, neodloučili se od sebe ani v smrti. Bývali nad orly bystřejší a nad lvy udatnější. [24] Dcery izraelské, plačte pro Saula, který vás odíval karmínem a rozkošemi, jenž zlatou okrasou zdobil váš oděv. [25] Tak padli bohatýři uprostřed boje, Jónatan na tvých návrších skolen! [26] Stýská se mi po tobě, můj bratře Jónatane, byls ke mně pln něhy, tvá láska ke mně byla podivuhodnější nad lásku žen. [27] Tak padli bohatýři, v zmar přišla válečná zbroj!"

2S kapitola 2.

[1] Potom se David doptával Hospodina: "Mám vystoupit do některého judského města?" Hospodin mu řekl: "Vystup." David se tázal: "Kam mám vystoupit?" On řekl: "Do Chebrónu." [2] David tam tedy vystoupil i se svými dvěma ženami, s Achinoamou Jizreelskou a s Abígajilou, ženou po Nabalovi Karmelském. [3] Také své muže, kteří byli s ním, přivedl David i s jejich rodinami. Usadili se v městech chebrónských. [4] I přišli judští muži a pomazali tam Davida za krále nad domem judským. Potom bylo Davidovi oznámeno: "Muži z Jábeše v Gileádu, ti pochovali Saula." [5] David poslal k mužům v Jábeši v Gileádu posly se vzkazem: "Jste Hospodinovi požehnaní. Prokázali jste milosrdenství svému pánu Saulovi tím, že jste ho pochovali. [6] Nechť nyní Hospodin prokáže milosrdenství a věrnost vám. I já vám budu prokazovat dobro za to, co jste učinili. [7] Teď jedněte rozhodně a buďte stateční. Váš pán Saul zemřel; avšak rovněž mne pomazal dům judský za krále nad sebou." [8] Ale Abnér, syn Nérův, velitel Saulova vojska, vzal Íš-bóšeta, syna Saulova, a přivedl ho do Machanajimu. [9] Ustanovil ho králem Gileádu, Ašúrců a Jizreelu i nad Efrajímem, Benjamínem a celým Izraelem. [10] Íš-bóšetovi, synu Saulovu, bylo čtyřicet let, když začal nad Izraelem kralovat. Kraloval dva roky. Za Davidem stál pouze dům judský. [11] David byl v Chebrónu králem nad domem judským celkem sedm let a šest měsíců. [12] Když Abnér, syn Nérův, vytáhl se služebníky Íš-bóšeta, syna Saulova, z Machanajimu do Gibeónu, [13] vytáhl také Jóab, syn Serújín, a Davidovi služebníci. Narazili na sebe u Gibeónského rybníka. Usadili se u rybníka, jedni z jedné, druzí z druhé strany rybníka. [14] Abnér navrhl Jóabovi: "Ať nastoupí družiny a uspořádají před námi bojové hry." Jóab souhlasil: "Ať nastoupí." [15] Nastoupili tedy proti sobě ve stejném počtu, dvanáct za Benjamína, za Íš-bóšeta, syna Saulova a dvanáct ze služebníků Davidových. [16] Jeden druhého uchoпил za hlavu a vrazil mu do boku dýku. Tak padli zároveň. Ono místo bylo nazváno Chelkat-súrím a leží v Gibeónu. [17] Onoho dne se strhl velmi tuhý boj. Abnér s izraelskými muži byl Davidovými služebníky poražen. [18] Byli tam i tři Serújini synové Jóab, Abišaj a Asáel. Asáel byl hbitých nohou jako gazela na poli. [19] Pronásledoval Abnéra a neodbočoval od něho vpravo ani vlevo. [20] Abnér se k němu obrátil a tázal se: "Ty jsi Asáel?" On odvětil: "Jsem." [21] Abnér mu řekl: "Odboč vpravo nebo vlevo, zmocni se někoho z družiny a vezmi si jeho výzbroj." Ale Asáel od něho nechtěl uhnout. [22] Abnér domlouval Asáelovi ještě jednou: "Uhni ode mne; proč tě mám srazit k zemi? Jak bych se mohl podívat na tvého bratra Jóaba?" [23] Protože odmítl uhnout, vrazil mu Abnér pod žebra kopí a kopí jím projelo. I padl tam a na místě zemřel. Každý, kdo přijde k místu, kde Asáel padl a zemřel, zůstane stát. [24] Jóab s Abišajem pronásledovali Abnéra. Když slunce zapadlo, přišli k pahorku Amě naproti Giachu, směrem ke Gibeónské poušti. [25] Benjamínci se shromáždili k Abnérovi a v jednom šiku zaujali postavení na vrcholu jednoho pahorku. [26] Abnér zavolal na Jóaba: "Což musíš meč požírat nepřetržitě? Nevíš, že nakonec zůstává jen hořkost? Kdy konečně poručíš lidu, aby se vrátil a nehonil své bratry?" [27] Jóab odpověděl: "Jakože živ je Bůh, kdybys byl nepromluvil, byl by se lid stáhl a přestal honit jeden druhého teprve ráno." [28] Jóab dal zatroubit na polnici, všechen lid se zastavil a Izraele už nepronásledoval. Dál již nebojovali. [29] Abnér a jeho muži šli po celou tu noc pustinou, přešli Jordán, prošli celý Bitrón, až přišli do Machanajimu. [30] Když se Jóab vrátil a přestal Abnéra honit, shromáždil všechen lid. Z Davidových služebníků pohřešili devatenáct mužů a Asáela. [31] Z Benjamínců a z mužů Abnérových zemřelo tři sta šedesát mužů, které pobili Davidovi služebníci. [32] Asáela přenesli a pochovali v hrobě jeho otce v Betlémě. Jóab šel se svými muži po celou noc; svítání je zastihlo v Chebrónu.

2S kapitola 3.

[1] Boj mezi domem Saulovým a Davidovým se protahoval, David se stále vzdával, zatímco dům Saulův stále upadal. [2] V Chebrónu se Davidovi narodili synové: Jeho prvorozený byl Amnón z Achinoamy Jizreelské, [3] jeho druhý syn byl Kileab z Abígajily, ženy po Nabalovi Karmelském, třetí byl Abšalóm, syn Maaky, dcery gešúrského krále Talmaje, [4] čtvrtý Adonijáš, syn Chagity, pátý Šefatjáš, syn Abitaly, [5] a šestý Jitreám z Davidovy manželky Egly. Ti se Davidovi narodili v Chebrónu. [6] Avšak boj mezi domem Saulovým a domem Davidovým trval dále. V Saulově domě nabýval převahu Abnér. [7] Saul měl ženinu jménem Rispu, dceru Ajovu. Íš-bóšet vytýkal Abnérovi: "Jak to, že jsi vešel k ženině mého otce?" [8] Pro ta Íš-bóšetova slova Abnér velice vzplanul a vyčítal: "Copak jsem psí hlava, patřím snad k Judovi? Denně prokazují milosrdenství domu Saula, tvého

otce, jeho bratřím a přátelům. Nedopustil jsem, abys padl do Davidových rukou, a ty mi dnes předhazuješ přečin s tou ženou? [9] Ať se mnou Bůh udělá, co chce! Učiním pro Davida, co mu přísáhl Hospodin. [10] Odejmu království Saulovu domu a upevním Davidův trůn nad Izraelem a nad Judou od Danu až do Beer-šeby." [11] Íš-bóšet nebyl s to ozvat se Abnérovi ani slovem, protože se ho bál. [12] Abnér poslal za sebe k Davidovi posly se slovy: "Komu patří země?" a s nabídkou: "Uzavři se mnou smlouvu. Bude stát při tobě a obrátím k tobě celý Izrael." [13] David odpověděl: "Dobře, uzavřu s tebou smlouvu. Ale jednu věc od tebe žádám: Až přijdeš, abys spatřil mou tvář, nespátíš ji, dokud nepřivedeš Saulovu dceru Míkal." [14] A David vyslal k Íš-bóšetovi, synu Saulovu, posly se vzkazem: "Vydej mi mou ženu Míkal, kterou jsem pravoplatně získal za sto pelištejských předkořek!" [15] Íš-bóšet jí dal vzít od muže, od Paltíela, syna Lavišova. [16] Její muž jí s pláčem doprovázel až do Bachurímu. Tam mu Abnér řekl: "Vrať se." A on se vrátil. [17] Abnér pak promluvil s izraelskými staršími: "Už dávno jste se dožadovali toho, aby králem nad vámi byl David. [18] Nyní se mějte k činu. Hospodin přeče o Davidovi prohlásil: 'Rukou svého služebníka Davida vysvobodím svůj izraelský lid z rukou Pelištejců i z rukou všech jeho nepřátel.'" [19] A totéž Abnér přednesl Benjamínovi. Potom Abnér odešel, aby v Chebrónu přednesl Davidovi vše, co Izrael a celý Benjamínův dům považují za dobré. [20] Když Abnér s dvaceti muži přišel k Davidovi do Chebrónu, David pro něho a pro muže, kteří byli s ním, uspořádal hostinu. [21] Abnér Davidovi řekl: "Rád bych odešel a shromáždil ke králi, svému pánu, celý Izrael. Uzavřou s tebou smlouvu a ty budeš nade vším kralovat, jak si budeš přát." David pak Abnéra propustil a on pokojně odešel. [22] A hle, přišli Davidovi služebníci s Jóbem z výpravy a přinášeli s sebou velikou kořist. Abnér už u Davida v Chebrónu nebyl, neboť ho David propustil a on pokojně odešel. [23] Tu přišel Jób s veškerým vojskem, které bylo s ním. Jóbovi oznámili, že Abnér, syn Nérův, přišel ke králi a ten že jej propustil a on pokojně odešel. [24] Jób vstoupil ke králi a optal se: "Co jsi to udělal? Když k tobě Abnér přišel, proč jsi ho nechal odejít?" [25] Znáš Abnéra, syna Nérova! Přišel tě oklamat. Chce znát tvé vycházení a vcházení, chce vědět o všem, co konáš." [26] Nato Jób od Davida odešel a vyslal za Abnérem posly. Ti ho přivedli od cisterny v Síře zpět. David však o tom nevěděl. [27] Když se Abnér vrátil do Chebrónu, uchýlil se s ním Jób dovnitř brány, jako by s ním chtěl důvěrně promluvit. Tam mu zasadil ránu pod žebra, a tak zemřel za krev jeho bratra Asáela. [28] Když o tom David později uslyšel, prohlásil: "Já i mé království jsme před Hospodinem navěky nevinni prolitou krví Abnéra, syna Nérova. [29] Ta ať dopadne na hlavu Jóbovu i na celý dům jeho otce. Ať v Jóbově domě nikdy nechybí trpící výtokem ani stížený malomocenstvím ani držící se hůlky ani padlý mečem ani trpící nedostatkem chleba!" [30] Tak Jób se svým bratrem Abišajem zabil Abnéra, protože v Gibeónu usmrtil v boji jejich bratra Asáela. [31] I poručil David Jóbovi a všemu lidu, který byl s ním: "Roztrhněte svůj šat, přepásejte se zíněným rouchem a naříkejte nad Abnérem!" Král David šel za márami. [32] Abnéra pochovali v Chebrónu a král nad Abnérovým hrobem hlasitě plakal; plakal i všecken lid. [33] Král pěl nad Abnérem žalozpěv: "Což musel zemřít Abnér, tak jako umírá bloud? [34] Nebyly spoutány tvé ruce ani do okovů sevřeny tvé nohy. Padl jsi jak ten, kdo rukou bídáků padá." A všecken lid nad ním plakal dále. [35] Pak přistoupil všecken lid k Davidovi, aby ho přiměli k jídlu, dokud byl ještě den. David se však zapřísáhl: "Ať se mnou Bůh udělá, co chce, okusím-li před západem slunce chleba či čehokoli jiného." [36] A všecken lid to pozoroval a líbilo se jim to, tak jako se lidu líbilo všechno, co král činil. [37] Všecken lid a celý Izrael onoho dne poznal, že Abnér, syn Nérův, nebyl usmrčen z popudu krále. [38] Král svým služebníkům řekl: "Nevíte, že dnešního dne padl v Izraeli velitel, a to velký? [39] A já jsem dnes tak sláb, já pomazaný král. A tihle muži, Serújini synové, jsou tvrdší než já. Ať Hospodin odplatí tomu, kdo páchá zlo, podle zla, jež spáchal."

2S kapitola 4.

[1] Když uslyšel Saulův syn, že Abnér v Chebrónu zemřel, ochably jeho ruce. I celý Izrael se zhrozil. [2] Saulův syn měl dva muže, velitele houfů; jeden se jmenoval Baana a druhý Rekáb. Byli to synové Rimóna Beerótského z Benjamínovců; Beerót se totiž také počítá k Benjamínovi. [3] Beerótané však uprchli do Gitajimu, kde pobývají jako hosté až dodnes. [4] Jónatan, syn Saulův, měl syna, který měl zchromené nohy. Bylo mu pět let, když z Jizreelu došla zpráva o Saulovi a Jónatanovi. Jeho chůva jej tehdy vzala a dala se na útěk. Při útěku tak pospíchala, že upadl; proto kulhal. Jmenoval se Mefibóšet. [5] Synové Rimóna Beerótského, Rekáb a Baana, přišli za denního horka do Íš-bóšetova domu. Ten ležel za poledne na lůžku. [6] Vešli dovnitř do domu jakoby brát pšenici. Zasadili Íš-bóšetovi ránu pod žebra; potom Rekáb a jeho bratr Baana unikli. [7] Když totiž vešli do domu, on ležel na svém lehátku ve své ložnici. Ubili ho k smrti a uřízli mu hlavu; vzali ji a šli celou noc pustinou. [8] Íš-bóšetovu hlavu donesli Davidovi do Chebrónu. Řekli králi: "Tu je hlava Íš-bóšeta, syna tvého nepřitele Saula, který ti ukládal o život. Hospodin dopřál králi, mému pánu, dnešního dne pomstu nad Saulem i nad jeho potomstvím." [9] David odpověděl Rekábovi a jeho bratru Baanovi, synům Rimóna Beerótského, slovy: "Jakože živ je Hospodin, který vykoupil můj život ze všeho souzení, [10] toho, který mi oznámil: 'Hle, Saul je mrtev', a pokládal se za zvěstovatele radosti, toho jsem v Siklagu jal a popravil. To jsem mu dal za tu zvěst. [11] Jakpak když svévolníci zavraždí spravedlivého v jeho domě a na jeho lůžku? To bych vás teď neměl volat k odpovědnosti za jeho krev? To bych vás teď neměl vymýtít ze země?" [12] David přikázal družině, aby je popravili. Uekli jim ruce i nohy a pověsili je u rybníka v Chebrónu. Hlavu Íš-bóšetovu vzali a pohřbili v Abnérově hrobě v Chebrónu.

2S kapitola 5.

[1] Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Chebrónu a prohlásily: "Hle, jsme tvá krev a tvé tělo. [2] Už tenkrát, když králem nad námi byl Saul, vyváděl a přiváděl jsi Izraele ty. Tobě Hospodin řekl: 'Ty budeš pást Izraele, můj lid, ty budeš vévodou nad Izraelem.'" [3] Přišli i všichni izraelské starší ke králi do Chebrónu a král David s nimi v Chebrónu uzavřel před Hospodinem smlouvu. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. [4] Davidovi bylo třicet let, když se stal králem; kraloval čtyřicet let. [5] V Chebrónu kraloval nad Judou sedm let a šest měsíců, v Jeruzalémě kraloval třiatřicet let nad celým Izraelem i nad Judou. [6] Král šel se svými muži na Jeruzalém proti Jebúsejcům, obyvatelům země. Ti Davidovi řekli: "Sem nevstoupíš, leč bys odstranil slepé a kulhaví." Prohlásili: "Sem David nevstoupí." [7] Ale David dobyl skalní pevnost Sijón, to je Město Davidovo. [8] Onoho dne David řekl: "Každý, kdo chce bít Jebúsejce, ať pronikne vodní štolou na ty kulhavé a slepé, které David z duše nenávidí." Proto se říká: 'Slepý a kulhavý nevstoupí do Božího domu.' [9] David se usadil ve skalní pevnosti a nazval ji Město Davidovo. Vybuďoval okruh od Miló až k domu. [10] David se stále více vzdálil od Hospodina, Bůh zástupů, byl s ním. [11] Týrský král Chíram poslal k Davidovi posly; poslal mu cedrové dřevo, tesaře a kameníky; ti postavili Davidovi dům. [12] David poznal, že jej Hospodin potvrdil za krále nad Izraelem a že kvůli svému izraelskému lidu povznese jeho království. [13] Po svém příchodu z Chebrónu si vzal David další ženy a ženy z Jeruzaléma. Davidovi se narodili další synové a dcery. [14] Toto jsou jména těch, kteří se mu narodili v Jeruzalémě: amúia, Šóbab, Nátan, Šalomoun, [15] Jibchár, Elíšúa, Nefeg a Jafía, [16] Elíšáma, Eljáda a Elífelet. [17] Když Pelištejci uslyšeli, že byl David pomazán za krále nad Izraelem, vytáhli všichni Pelištejci Davida hledat. David o tom uslyšel a sestoupil ke skalní pevnosti. [18] Pelištejci pítáhli a rozložili se v dolině Refájců. [19] David se doptával Hospodina: "Mám proti Pelištejcům vytáhnout? Vydáš mi je do rukou?" Hospodin Davidovi odpověděl: "Vytáhni. Určitě ti vydám Pelištejce do rukou." [20] David přišel do Baal-perasímu. Tam je David pobil. Prohlásil: "Hospodin jako prudké vody prolomil přede mnou řady mých nepřátel." Proto pojmenovali to místo Baal-perasím (to je Pán průlomů). [21]

Pelištejci tam zanechali své modlářské stvůry; David a jeho muži je odnesli. [22] Pelištejci potom vytáhli znovu a rozložili se v dolině Refájců. [23] Když se David doptával Hospodina, on odpověděl: "Netáhni. Obejdi je ze zadu a napadni je směrem od balzámovníků. [24] Jakmile uslyšíš v korunách balzámovníků šelest kroků, tehdy si pospěš, neboť tehdy vyjde před tebou Hospodin a pobije tábor Pelištejců." [25] David vykonal, co mu Hospodin přikázal, a pobíjel Pelištejce od Geby až do Gezeru.

2S kapitola 6.

[1] David se znovu se všemi vybranými muži z Izraele, se třiceti tisíci, [2] a s veškerým lidem, který byl s ním, vydal na cestu z Baalímu Judova, aby odtud přivezli Boží schránu, při níž se vzývá Jméno, jméno Hospodina zástupů, trůnícího nad cheruby. [3] Vezli Boží schránu na novém povozu. Vyzvedli ji z Abinádabova domu na pahorku; Uza a Achjó, synové Abinádabovi, řídili ten nový povoz. [4] Vyzvedli ji tedy z Abinádabova domu na pahorku, Uza šel při Boží schráně, Achjó před schránou. [5] David a všichni izraelský dům křepčili před Hospodinem za doprovodu různých nástrojů z cypřišového dřeva, citar, harf, bubínků, chřestítek a cymbálů. [6] Když přišli k Nákonovu humnu, vztáhl Uza ruku k Boží schráně a zachytil ji, protože spřežení vybočilo z cesty. [7] Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem. Bůh ho tam pro neúctu zabil a on tam při Boží schráně zemřel. [8] Těž David vzplanul, neboť se Hospodin prudce obořil na Uzu, a proto nazval to místo Peres-uz a (to je Uzovo zboženisko); jmenuje se tak dodnes. [9] V onen den pojala Davida bázeň před Hospodinem. Řekl: "Jak by mohla Hospodinova schránka vejít ke mně?" [10] Proto David nechtěl přenést Hospodinovu schránu k sobě do Města Davidova. David ji dal tedy dopravit do domu Obéd-edóma Gatského. [11] V domě Obéd-edóma Gatského zůstala Hospodinova schránka tři měsíce. Hospodin Obéd-edómovi i celému jeho domu žehnal. [12] Potom králi Davidovi oznámili, že Hospodin pro Boží schránu žehná Obéd-edómu domu i všemu, co mu patří. David šel s radostí přenést Boží schránu z domu Obéd-edóma do Města Davidova. [13] Když ti, kdo nesli Hospodinovu schránu, ušli šest kroků, obětoval býka a vykrmené dobytče. [14] A David poskakoval před Hospodinem ze vsí síly; byl přitom přepásán Iněným efodem. [15] David a všichni izraelský dům vystupovali s Hospodinovou schránou za ryčného troubení polnic. [16] Když Hospodinova schránka vstupovala do Města Davidova, Míkal, dcera Saulova, se právě dívala z okna. Viděla krále Davida, jak se točí a vyskakuje před Hospodinem, a v srdci jí pohrdla. [17] Hospodinovu schránu přinesli a umístili ji na příslušném místě uprostřed stanu, který pro ni David postavil. David obětoval před Hospodinem zápalné a pokojné oběti. [18] Když David dokončil obětování zápalných a pokojných obětí, požehnal lidu ve jménu Hospodina zástupů. [19] Pak podělil všechen lid, všechno množství Izraele, muže i ženy, každého jedním bochánkem chleba, jedním datlovým koláčem a jedním koláčem hrozinkovým. Poté se všechen lid rozešel, každý do svého domu. [20] David se vrátil, aby požehnal svému domu. Tu Míkal, dcera Saulova, vyšla Davidovi vstřík se slovy: "Jak se dnes proslavil izraelský král! Pro oči otrokyň svých služebníků se dnes odhaloval jako nějaký blázen." [21] David Míkal odvětil: "Před Hospodinem, který mě vyvolil místo tvého otce a místo celého jeho domu a ustanovil mě vévodou Hospodinova lidu, Izraele, před Hospodinem jsem tak dováděl. [22] I když budu ještě víc zlehčován než teď a budu docela maličký i ve vlastních očích, budu vážen právě u těch otrokyň, o nichž jsi mluvila." [23] A Míkal, dcera Saulova, neměla děti až do dne své smrti.

2S kapitola 7.

[1] Když král už sídlil ve svém domě a Hospodin mu dopřál klid ode všech jeho okolních nepřátel, [2] tu řekl král proroku Nátanovi: "Hleď, já sídlím v domě cedrovém, a Boží schránka sídlí pod stanovou houní." [3] Nátan králi odvětil: "Jen udělej vše, co máš na srdci, neboť Hospodin je s tebou." [4] Ale té noci se stalo slovo Hospodinovo k Nátanovi: [5] "Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Toto praví Hospodin: Ty mi chceš vybudovat dům, abych v něm sídlil? [6] Nesídlil jsem v domě od toho dne, kdy jsem syny Izraele vyvedl z Egypta, až do dne tohoto. Přecházel jsem se stanem a s příbytkem. [7] Ať jsem přecházel se všemi Izraelci kudykoli, zdalipak jsem kdy řekl některému z izraelských vůdců, jemuž jsem přikázal pást Izraele, svůj lid: 'Proč mi nebudujete cedrový dům?' [8] Nyní tedy promluvíš takto k mému služebníku Davidovi: Toto praví Hospodin zástupů: Vzal jsem tě z pastvin od stáda, abys byl vévodou nad mým lidem, nad Izraelem. [9] Byl jsem s tebou, ať jsi šel kamkoli. Vyhladil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Tvé jméno jsem učinil tak veliké, jako je jméno velikánů na zemi. [10] I svému lidu, Izraeli, jsem připravil místo a zasadil jej; tam bude bydlet a už nikdy nebude znepokojován, už jej nebudou ponižovat bídáči jako dřív, [11] ode dne, kdy jsem správou svého izraelského lidu pověřil soudce. Tobě jsem dopřál klid ode všech tvých nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že on vybuduje dům tobě. [12] Až se naplní tvé dny a ty ulehneš ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku, který vzejde z tvého lůna, a upevním jeho království. [13] Ten vybuduje dům pro mé jméno a já upevním jeho královský trůn navěky. [14] Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Když se proviní, budu ho trestat metlou a ranami jako kteréhokoli člověka. [15] Avšak svoje milosrdenství mu neodejmu, jako jsem je odňal Saulovi, kterého jsem před tebou odvrhl. [16] Tvůj dům a tvé království budou před tebou trvat navěky, tvůj trůn bude navěky upevněn." [17] Nátan k Davidovi promluvil ve smyslu všech těchto slov a celého tohoto vidění. [18] Král David pak vešel, usedl před Hospodinem a řekl: "Co jsem já, Panovníku Hospodine, a co je můj dům, že jsi mě přivedl až sem? [19] A i to bylo v tvých očích málo, Panovníku Hospodine. Dokonce příslibuješ domu služebníka svého dlouhá léta. Takové naučení dopřáváš člověku, Panovníku Hospodine. [20] O čem by ještě mohl David k tobě promluvit? Panovníku Hospodine, ty znáš svého služebníka. [21] Pro své slovo a podle svého srdce jsi učinil celou tuto velikou věc a dal o ní vědět svému služebníku. [22] Vždyť jsi tak veliký, Hospodine Bože. Není žádného jako ty, není Boha kromě tebe, podle toho všeho, co jsme na vlastní uši slyšeli. [23] Kdo je jako tvůj lid, jako Izrael, jediný pronárod na zemi, jež si Bůh přišel vykoupit jako svůj lid, a tak si učinil jméno! Vykonal jsi pro něj veliké a hrozné věci, pro svou zemi, před svým lidem, který sis vykoupil z Egypta, z pronárodů, z jeho bohů. [24] Pevně jsi podepřel svůj izraelský lid, je tvým lidem navěky. A sám ses jim stal, Hospodine, Bohem. [25] Nyní tedy, Hospodine Bože, potvrď navěky své slovo, které jsi promluvil o svém služebníku a o jeho domě. Učiň, jak jsi promluvil. [26] Ať je navěky veliké tvé jméno, ať se říká: 'Hospodin zástupů je Bůh nad Izraelem.' A dům tvého služebníka Davida ať je před tebou pevný. [27] Neboť ty, Hospodine zástupů, Bože Izraele, jsi svému služebníku ohlásil: 'Vybuduji ti dům.' Proto tvůj služebník našel odvahu modlit se k tobě tuto modlitbu. [28] Ano, Panovníku Hospodine, ty sám jsi Bůh, tvá slova jsou pravda. Přislíbil jsi svému služebníku takové dobrodiní. [29] Nyní tedy požehnej laskavě domu svého služebníka, aby trval před tebou navěky. Vždyť jsi to, Panovníku Hospodine, přislíbil. Tvým požehnáním bude dům tvého služebníka požehnan navěky."

2S kapitola 8.

[1] Potom David porazil Pelištejce a podrobil si je. Zbavil Pelištejce vlády nad mateřským městem Gatem. [2] Porazil i Moábce a přeměřil je

provazcem; rozkázal jim ulehnout na zem, dva provazce jich odměřil k usmrcení, jeden celý k zachování při životě. Tak se Moábci stali Davidovými otroky a odváděli dávký. [3] David porazil také Hadad-ezera, syna Rechóbova, krále Sóby, když táhl, aby se zmocnil řeky Eufratu. [4] David zajal jeho sedm set jezdců a dvacet tisíc pěšáků. David ochromil koně celé vozby a ponechal koně jen ke stu vozům. [5] Hadad-ezerovi, králi Sóby, přišli na pomoc Aramejci z Damašku. David pobil z Aramejců dvaadvacet tisíc mužů. [6] Pak David umístil do damažského Aramu výsostná znamení. Tak se i Aramejci stali Davidovými otroky a odváděli dávký. Hospodin Davida zachraňoval, ať šel kamkoli. [7] David také pobral zlaté štíty, které měli Hadad-ezerovi služebníci, a přinesl je do Jeruzaléma. [8] Z Betachu a z Berótaje, Hadad-ezerových měst, pobral král David velké množství mědi. [9] Když Toí, král Chamátu, uslyšel, že David porazil celé Hadad-ezerovo vojsko, [10] poslal Toí svého syna Jórama ke králi Davidovi, aby mu popřál pokoje a dobrořečil mu za jeho boj a vítězství nad Hadad-ezerem, že jej porazil. Hadad-ezer vedl totiž s Toím války. Jóram s sebou přinesl stříbrné, zlaté a měděné předměty. [11] I ty král David zasvětil Hospodinu; zasvětil je spolu se stříbrem a zlatem ode všech podmaněných pronárodů, [12] od Aramejců, Moábců, Amónovců, Pelištejců, Amáleka, i z kořisti od Hadad-ezera, syna Rechóbova, krále Sóby. [13] Tak si David získal jméno, když se vracel po svém vítězství nad osmnácti tisíci Aramejci v Solném údolí. [14] I v Edómu umístil výsostná znamení, umístil výsostná znamení po celém Edómu. Všichni Edómci se stali Davidovými otroky. Hospodin Davida zachraňoval, ať šel kamkoli. [15] David kraloval nad celým Izraelem a zjednával právo a spravedlnost všemu svému lidu. [16] Jóab, syn Serujín, byl vrchním velitelem, Jóšafat, syn Achílúdův, byl kancléřem. [17] Sádok, syn Achítúbův, a Achímelek, syn Ebjátarův, byli kněžími. Serajáš byl písařem. [18] Pak tu byli Benajáš, syn Jójadův, a Keretejci a Peletejci. Davidovi synové byli kněžími.

2S kapitola 9.

[1] David se zeptal: "Zdalipak zůstal ještě někdo ze Saulova domu? Rád bych mu kvůli Jónatanovi prokázal milosrdenství." [2] K Saulovu domu patřil otrok jménem Síba. Toho předvolal k Davidovi. Král mu řekl: "Ty jsi Síba?" On odpověděl: "Tvůj otrok." [3] Král se otázal: "Už nezůstal ze Saulova domu nikdo? Rád bych mu prokázal Boží milosrdenství." Síba králi odpověděl: "Je tu ještě Jónatanův syn, zchromený na nohy." [4] Král se otázal: "Kde je?" A Síba králi řekl: "Ten je v Lódebaru, v domě Makíra, syna Amielova." [5] Král David ho dal tedy přivést z Lódebaru, z domu Makíra, syna Amielova. [6] Když Mefibóšet, syn Jónatana, syna Saulova, přišel k Davidovi, padl tvář k zemi a klaněl se. David řekl: "Mefibóšete!" On pravil: "Zde je tvůj otrok." [7] David mu řekl: "Neboj se. Rád bych ti prokázal milosrdenství kvůli Jónatanovi, tvému otci. Vrátil ti všechna pole tvého děda Saula a budeš každodenně jíst u mého stolu." [8] On se poklonil a řekl: "Co je tvůj služebník, že se obracíš k mrtvému psu, jako jsem já?" [9] Král předvolal Síbu, sluhu Saulova, a řekl mu: "Všechno, co patřilo Saulovi a celému jeho domu, jsem dal vnukovi tvého pána. [10] Ty mu budeš obdělávat půdu, ty se svými syny a svými otroky budeš dodávat chléb k obživě pro vnuka svého pána. Mefibóšet, vnuk tvého pána, bude každodenně jíst u mého stolu." Síba měl patnáct synů a dvacet otroků. [11] Odpověděl králi: "Vše, co král, můj pán, svému služebníkovi přikázal, tvůj služebník splní, ačkoli Mefibóšet může jíst u mého stolu jako jeden z královských synů." [12] Mefibóšet měl malého syna jménem Míka. Všichni obyvatelé Síbova domu byli Mefibóšetovými otroky. [13] A tak sídlil Mefibóšet v Jeruzalémě, neboť každodenně jídal u králova stolu. Kulhal na obě nohy.

2S kapitola 10.

[1] Potom se stalo, že zemřel král Amónovců a po něm se ujal království jeho syn Chanún. [2] I řekl David: "Prokážmi milosrdenství Chanúnovi, synu Náchašovu, jako prokázal jeho otec milosrdenství mně." David tedy poslal své služebníky, aby ho jejich prostřednictvím potěšil v zármutku nad otcem. Davidovi služebníci přišli do země Amónovců. [3] Amónovští velitelé však svého pána Chanúna podněcovali: "Tobě se zdá, že David chce uctít tvého otce? Že k tobě poslal těšitele? Neposlal David své služebníky k tobě proto, aby prozkoumal město, aby je mohl oblehnout a vyvrátit?" [4] Chanún dal tedy Davidovým služebníkům oholit polovinu brady a uříznout polovinu roucha až k zadkům a tak je propustil. [5] Když to oznámili Davidovi, poslal jim naproti, protože ti muži byli velice zhanobeni. Král jim nařídil: "Zůstaňte v Jerichu, dokud vám brady neobrostou; pak se vrátíte." [6] Amónovci viděli, že vzbudili Davidovu nelibost. Poslali k Aramejcům z Bét-rechóbu a Aramejcům ze Sóby a najali za mzdu dvacet tisíc pěšáků, od krále z Maaky tisíc mužů a od Íš-tóba dvanáct tisíc mužů. [7] Když to David uslyšel, poslal Jóaba s celým vojskem bohatýrů. [8] Amónovci vytáhli a seřadili se k boji u vchodu do brány. Aramejci ze Sóby a Rechóbu a Íš-tób a Maaka stáli stranou v poli. [9] Když Jóab spatřil, že má proti sobě bitevní řady zpředu i zezadu, vybral si nejlepší ze všech izraelských mladíků a seřadil je proti Aramejcům. [10] Zbytek lidu podřídil svému bratru Abíšajovi a seřadil jej proti Amónovcům. [11] Řekl: "Budou-li mít Aramejci nade mnou převahu, přijdeš mi na pomoc. Budou-li Amónovci mít převahu nad tebou, přijdu ti na pomoc já. [12] Buď rozhodný! Vzchopme se! Za náš lid, za města našeho Boha! Hospodin nechť učiní, co uzná za dobré." [13] Jóab a lid, který byl s ním, se dali do boje proti Aramejcům; ti před ním utekli. [14] Když Amónovci viděli, že Aramejci utíkají, utekli také oni před Abíšajem a vešli do města. Jóab nechal Amónovce a přišel do Jeruzaléma. [15] Když Aramejci viděli, že jsou Izraelem poraženi, opět se shromáždili. [16] Hadad-ezer vydal rozkaz, aby vytáhli též Aramejci za Řekou. Ti přišli do Chélamu. V jejich čele byl Šóbak, velitel Hadad-ezerova vojska. [17] Oznámili to Davidovi a on shromáždil celý Izrael, překročil Jordán a přišel do Chélamu. Aramejci se proti Davidovi seřadili a bojovali s ním. [18] Aramejci se však dali před Izraelem na útěk. David pobil koně od sedmi set aramejských vozů a čtyřicet tisíc jezdců. Zabil také Šóbaka, velitele vojska; ten na místě zemřel. [19] Když všichni králové, Hadad-ezerovi služebníci, viděli, že jsou Izraelem poraženi, uzavřeli s Izraelem příměří a sloužili mu. Aramejci se pak už báli jít Amónovcům na pomoc.

2S kapitola 11.

[1] Na přelomu roku, v době, kdy králové táhnou do boje, poslal David Jóaba a s ním své služebníky i celý Izrael, aby hubili Amónovce a oblehli Rabu. David však zůstal v Jeruzalémě. [2] Jednou k večeru vstal David z lože a procházel se po střeše královského domu. Tu spatřil ze střechy ženu, která se právě omývala. Byla to žena velmi půvabného vzhledu. [3] David si dal zjistit, kdo je ta žena. Ptal se: "Není to Bat-šeba, dcera Elíamova, manželka Chetejce Urijáše?" [4] David pak pro ni poslal posly. Ona k němu přišla a on s ní spal; očistila se totiž od své nečistoty. Potom se vrátila do svého domu. [5] Ta žena však otěhotněla a poslala Davidovi zprávu: "Jsem těhotná." [6] David vzkázal Jóabovi: "Pošli mi Chetejce Urijáše." Jóab tedy poslal Urijáše k Davidovi. [7] Urijáš k němu přišel a David se ho ptal, jak se daří Jóabovi, jak se daří lidu a jak se daří v boji. [8] Pak řekl David Urijášovi: "Zajdi do svého domu a umyj si nohy." Urijáš vyšel z královského domu a za ním nesli královský dar. [9] Urijáš však uleh se všemi služebníky svého

pána u vchodu do královského domu a do svého domu nezašel. [10] Když oznámili Davidovi, že Urijáš do svého domu nezašel, otázal se David Urijáše: "Což jsi nepřišel z cesty? Proč jsi tedy nezašel do svého domu?" [11] Urijáš Davidovi odpověděl: "Schrána, Izrael i Juda sídlí v stáncích, můj pán Jób i služebníci mého pána táboří v poli. A já bych měl vstoupit do svého domu, jíst a pít a spát se svou ženou? Jakože jsi živ, jakože živa je tvá duše, něčeho takového se nedopustím!" [12] David Urijášovi řekl: "Pobuď tu ještě dnes, zítra tě propustím." Urijáš tedy zůstal v Jeruzalémě toho dne i nazítří. [13] David ho pozval, aby s ním jedl a pil, a opil ho. On však večer vyšel a uleh na svém loži se služebníky svého pána. Do svého domu nezašel. [14] Ráno David napsal Jóbovi dopis a poslal jej po Urijášovi. [15] V tom dopise psal: "Postavte Urijáše do nejtěžšího boje a pak od něho ustupte, ať je zabit a zemře." [16] Jób tedy obhlédl město a určil Urijášovi místo, o kterém věděl, že tam jsou vybraní válečníci. [17] Vtom vytrhli mužové města a bojovali s Jóbem. Z lidu padlo několik Davidových služebníků, též Chetejec Urijáš našel smrt. [18] Jób poslal Davidovi zprávu o všem, co se v té bitvě stalo. [19] Poslavi přikázal: "Vypovíš králi všechno o té bitvě. [20] On ti v návalu královského rozhořčení jistě vytkne: 'Proč jste bojovali tak blízko města? Což jste nevěděli, že z hradeb střílejí?' [21] Kdo zabil Abímeleka, syna Jerúbešetova? Nebyla to žena, která na něho svrhla ze zdi mlýnský kámen, takže umřel v Tebesu? Proč jste se přibližovali k hradbám?' Pak řekneš: 'Také tvůj služebník Chetejec Urijáš je mrtev.'" [22] Posel šel, přišel k Davidovi a oznámil všechno, s čím ho Jób poslal. [23] Posel Davidovi řekl: "Ti muži byli v přesile a vytrhli proti nám do pole, ale my jsme na ně dotírali až do vrat brány. [24] Vtom začali z hradeb na tvé služebníky střílet lučištníci a usmrtili několik královských služebníků. Také tvůj služebník Chetejec Urijáš je mrtev." [25] David řekl poslavi: "Vyříd Jóbovi: 'Nepokládej za nic zlého, vždyť meč požívá tak i onak. Zesil svůj boj proti městu a zboj je.' Posilni ho!" [26] Když Urijášova žena uslyšela, že její muž Urijáš je mrtev, nařikala nad svým manželem. [27] Jakmile však smutek pomínil, David pro ni poslal, přijal ji do svého domu a ona se stala jeho ženou. Porodila mu pak syna. Ale v očích Hospodinových bylo zlé, co David spáchal.

2S kapitola 12.

[1] Hospodin poslal k Davidovi Nátana. Ten k němu přišel a řekl mu: "V jednom městě byli dva muži, jeden boháč a druhý chudák. [2] Boháč měl velmi mnoho bravu a skotu. [3] Chudák neměl nic než jednu malou ovečku, kterou si koupil. Živil ji, rostla u něho spolu s jeho syny, jedla z jeho skývy chleba a pila z jeho poháru, spávala v jeho klíně a on ji měl jako dceru. [4] Tu přišel k bohatému muži návštěvník. Jemu bylo líto vzít nějaký kus ze svého bravu či skotu, aby jej připravil poutníkovi, který k němu přišel. Vzal tedy ovečku toho chudého muže a připravil ji muži, který k němu přišel." [5] David vzplanul proti tomu muži náramným hněvem. Řekl Nátanovi: "Jakože živ je Hospodin, muž, který tohle spáchal, je synem smrti! [6] A tu ovečku nahradí čtyřnásobně zato, že něco takového spáchal a neměl soucitu." [7] Nátan Davidovi odpověděl: "Ten muž jsi ty! Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vytrhl ze Saulových rukou. [8] Dal jsem ti dům tvého pána a do tvé náruče ženy tvého pána, dal jsem ti dům Izraelův i Judův, a kdyby ti to bylo málo, přidal bych ti mnohem víc. [9] Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem a dopustil ses toho, co je v jeho očích zlé? Chetejce Urijáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zavraždils ho mečem Amónovců. [10] Nyní se už nikdy nevyhne meč tvému domu, protože jsi mnou pohrdl a vzal jsi Chetejci Urijášovi ženu, aby ti byla manželkou. [11] Toto praví Hospodin: Hle, já způsobím, aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tomu, kdo je ti blízký; ten bude s tvými ženami spát za bílého dne. [12] A ačkoli tys to spáchal tajně, já tuto věc učiním před celým Izraelem, a to za dne." [13] David Nátanovi řekl: "Zhřešil jsem proti Hospodinu." Nátan Davidovi pravil: "Týž Hospodin hřích s tebe sňal. Nezemřeš. [14] Poněvadž jsi však touto věcí zavinil, aby nepřátelé Hospodina znevažovali, syn, který se ti narodí, musí zemřít." [15] Nátan pak odešel do svého domu. I zasáhl Hospodin dítě, které Davidovi porodila Urijášova žena, takže těžce onemocnělo. [16] David kvůli chlapci hledal Boha a tvrdě se postil, pak šel domů a ležel přes noc na zemi. [17] Starší jeho domu k němu přistoupili, aby ho zvedli ze země, on však nechtěl, ba ani s nimi chléb nepojedl. [18] Sedmého dne dítě zemřelo. Davidovi služebníci se mu báli oznámit, že dítě zemřelo. říkali: "Když dítě bylo ještě naživu, domlouvali jsme mu, ale neuposlechl nás. Jak bychom mu teď mohli říci: 'Dítě zemřelo'? Provedl by něco zlého." [19] Když David viděl, že si jeho služebníci šeptají, porozuměl, že dítě zemřelo. David se tedy svých služebníků zeptal: "Dítě zemřelo?" Odpověděl: "Zemřelo." [20] A David vstal ze země, umyl se, pomazal se, převlékl si oděv, vešel do Hospodinova domu a klaněl se. Pak vstoupil do svého domu a požádal, aby mu předložili chléb, a jedl. [21] Jeho služebníci mu pravili: "Jak můžeš takto jednat? Dokud dítě bylo naživu, postil ses a plakal. Jakmile dítě zemřelo, vstaneš a jíš chléb." [22] Odpověděl: "Dokud dítě ještě žilo, postil jsem se a plakal, neboť jsem si říkal: Kdoví, zda se Hospodin nade mnou neslituje a zda dítě nezůstane naživu. [23] Teď zemřelo. Proč bych se měl postit? Což je mohu ještě přivést zpět? Já půjdu k němu, ale ono se ke mně nevrátí." [24] Pak David potěšil svou ženu Bat-šebu, vešel k ní a spal s ní. I porodila syna a on mu dal jméno Šalomoun. Toho si Hospodin zamiloval [25] a ohlásil skrze proroka Nátana, že ho mají pojmenovat Jedidjáš (to je Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu. [26] Jób bojoval proti Rabě Amónovců; dobýval královské město. [27] I poslal Jób posly k Davidovi s hlášením: "Bojoval jsem proti Rabě a dobyl jsem Město vod. [28] Nyní tedy seber zbytek lidu a polož se proti tomu městu a dobud' je, abych nedobyl to město já, aby nad ním nebylo povoláváno mé jméno." [29] David sebral všechnen lid, táhl do Raby, bojoval proti ní a dobyl ji. [30] Sňal z hlavy jejich Krále korunu, jejíž zlato s drahokamem vážilo talent. Bývala pak na hlavě Davidově. Z města odvezl též velké množství kořisti. [31] Lid, který byl v něm, odvedl a postavil k pilám, železným špičákům a železným sekýrám a převedl je do cihelny. Tak naložil se všemi městy Amónovců. Pak se David i všechnen lid vrátili do Jeruzaléma.

2S kapitola 13.

[1] Potom se přihodilo toto: Davidův syn Abšalóm měl krásnou sestru jménem Támar. Do ní se zamiloval Davidův syn Amnón. [2] Amnón se tak soužil, že až pro svou sestru Támaru onemocněl; byla to panna a Amnónovi připadalo nemožné něco si s ní začít. [3] Amnón však měl přítele jménem Jónadaba, syna Davidova bratra Šimey. Jónadab byl muž velmi protřelý. [4] Ten se ho zeptal: "Proč tak den ode dne chřadneš, královský synu? Nepovíš mi to?" Amnón mu odpověděl: "Miluji Támaru, sestru svého bratra Abšalóma." [5] Jónadab mu poradil: "Ulehni na lůžko a předstírej nemoc. Tvůj otec se na tebe přijde podívat a ty mu řekneš: 'Nechť přijde prosím má sestra Támar a posilni mě jídlem. Ale ať dělá ten posilující pokrm před mýma očima, abych se mohl dívat a jíst z jejich rukou.'" [6] Amnón tedy uleh a předstíral nemoc. Král se na něho přišel podívat. Amnón králi řekl: "Nechť přijde prosím má sestra Támar a udělá před mýma očima dvě srdíčka, abych se z její ruky posilnil." [7] David poslal k Támaře do domu vzkaz: "Jdi prosím do domu svého bratra Amnóna a udělej mu posilující pokrm." [8] Támar tedy šla do domu svého bratra Amnóna. On ležel. Vzala těsto, uhnětlá je a před jeho očima udělala srdíčka a připravila je. [9] Pak vzala pánev a vyklopila je před něho, ale on odmítl jíst. Poručil: "Ať jdou všichni pryč!" Všichni tedy šli pryč. [10] Pak řekl Amnón Támaře: "Přines ten posilující pokrm do pokojíka a já se posilním z tvé ruky." Támar vzala srdíčka, která udělala, a přinesla je do pokojíka svému bratru Amnónovi. [11] Když k němu však přistoupila, aby mu dala jíst, uchopil ji a řekl jí: "Pojď, spi se mnou, má sestrol!" [12] Odpověděla mu: "Ne, můj bratře, neponižuj mne! To se v Izraeli přece nedělá! Nedopouštěj se té hanebnosti!" [13] Kam bych se poděla se

svou potupou? A ty budeš v Izraeli jako nějaký hanebný bloud. Promluv nyní s králem, on mě tobě neodepře." [14] On však na to nedal a neposlechl; zmocnil se jí, ponížil ji a spal s ní. [15] Pak ji však Amnón začal převelice nenávidět. Nenávisť, kterou k ní pociťoval, byla větší než láska, kterou ji miloval. Amnón jí poručil: "Hned odejdi!" [16] Řekla mu: "Nemám proč. To, že mě vyhániš, je mnohem větší zlo než předešlé, jehož ses na mně dopustil." Ale on ji nechtěl slyšet. [17] Zavolal mládence, který mu posluhoval, a poručil: "Ať ji hned ode mne vyvedou! A zavři za ní dveře." [18] Měla na sobě pestře tkanou suknicí; takové řízy totiž oblékaly královské dcery panny. Jeho sluha ji tedy vyvedl a zavřel za ní dveře. [19] Tamar si posypala hlavu prachem a roztrhla pestře tkanou suknicí, kterou měla na sobě, položila si ruku na hlavu a odcházela s úpěnlivým nářkem. [20] Její bratr Abšalóm se jí zeptal: "Nebyl s tebou tvůj bratříček Amnón? Ale teď, má sestro, mlč. Je to tvůj bratr, nepřipouštěj si to k srdci." Zneuctěná Tamar se usídlila v domě svého bratra Abšalóma. [21] Když král David uslyšel o všech těchto věcech, velice vzplanul. [22] Abšalóm už nepromluvil s Amnónem ani v dobrém ani ve zlém. Abšalóm totiž Amnóna nenáviděl, protože ponížil jeho sestru Tamaru. [23] Po dvou letech se přihodilo, že Abšalóm slavil stříž ovcí v Baal-chasóru, jenž je nedaleko Efrajimu. Abšalóm pozval všechny královské syny [24] a předstoupil před krále s prosbou: "Hle, tvůj otrok slaví stříž. Necht' jde prosím král a jeho služebníci s tvým otrokem." [25] Král však Abšalómovi odvětil: "Nikoli, můj synu. Všichni jít nemůžeme, nechceme ti být na obtíž." A ač na něho naléhal, nechtěl jít, ale požeňal mu. [26] Abšalóm tedy řekl: "Nemohl by s námi jít můj bratr Amnón?" Král se ho zeptal: "Proč má s tebou jít?" [27] Ale když Abšalóm na něho naléhal, poslal s ním Amnóna i všechny královské syny. [28] Abšalóm přikázal své družině: "Hleďte, až bude Amnón rozjařen vínem a až vám řeknu: 'Bijte Amnóna!', usmrťte ho a nebojte se. Je to na můj příkaz. Buďte rozhodní a stateční!" [29] Abšalómova družina naložila s Amnónem podle Abšalómovy příkazu. Tu se všichni královští synové zvedli, vsedli na mezky a dali se na útěk. [30] Byli ještě na cestě, když Davidovi došla zpráva: "Abšalóm pobil všechny královské syny, nezůstal z nich ani jeden." [31] Král povstal, roztrhl svá roucha a vrhl se na zem. Všichni jeho služebníci stáli s roztrženými rouchy. [32] Tu se ozval Jónadab, syn Davidova bratra Šimey: "Necht' se můj pán nedomnívá, že usmrtili všechny mládence, syny královské. Mrtev je pouze Amnón. Vždyť Abšalóm to měl v úmyslu ode dne, kdy ponížil jeho sestru Tamaru. [33] Nyní však ať si král, můj pán, nepřipouští k srdci takovou věc, že všichni královští synové jsou mrtvi. Vždyť mrtev je pouze Amnón." [34] Abšalóm uprchl. Když se mládenec na hřídce rozhlížel, spatřil, jak vzadu po cestě po úbočí hory přichází mnoho lidí. [35] I řekl Jónadab králi: "Hle, královští synové přicházejí. Jak tvůj služebník pověděl, tak tomu je." [36] Jen to dořekl, hned nato přišli královští synové a převelice usedavě plakali; také král a všichni jeho služebníci převelice plakali. [37] Abšalóm uprchl a odešel k Talmajovi, synu Amíchúrovu, králi Gešúru. I truchlil David pro svého syna po všechny ty dny. [38] Abšalóm uprchl a odešel do Gešúru a byl tam tři roky. [39] Král David upustil od tažení proti Abšalómovi, neboť Amnónovu smrt ozelel.

2S kapitola 14.

[1] Jóab, syn Serújin, poznal, že král je Abšalómovi nakloněn. [2] Poslal tedy Jóab do Tekóje pro moudrou ženu a řekl jí: "Předstírej smutek, oblékni si smuteční šaty a nemaž se olejem. Vydávej se za ženu, která již po mnoho dní drží smutek nad mrtvým. [3] Předstoupíš před krále a promluvíš k němu takto." A Jóab ji naučil, co má mluvit. [4] Tekójská žena s králem promluvila. Padla tvář k zemi, klaněla se a zvolala: "Pomoz, králi!" [5] Král se jí zeptal: "Co je tí?" Ona odvětila: "Ach, jsem ovdovělá žena, muž mi zemřel. [6] Tvá otrokyně měla dva syny. Ti se spolu na poli pohádali a nebylo nikoho, kdo by je od sebe odtrhl. Jeden udeřil druhého a usmrtil ho. [7] A teď celé přibuzenstvo povstalo proti tvé otrokyni a žádají: Vydej nám bratrovraha, ať ho usmrtime za život jeho bratra, kterého zavraždil. Ať vyhledáme i dědice. Tak chtějí uhasit i tu jiskřičku, která mi zbývá, aby po mém muži nezůstalo na zemi ani jméno ani potomstvo." [8] Král ženě řekl: "Jdi do svého domu a já o tobě rozhodnu." [9] Ale tekójská žena králi odvětila: "Králi, můj pane, necht' je ta vina na mně a na domu mého otce, avšak král a jeho trůn ať je bez viny." [10] Král prohlásil: "Kdo by proti tobě mluvil, toho přiveď ke mně a víckrát se tě nedotkne." [11] Ona řekla: "Necht' prosím král pamatuje na Hospodina, svého Boha, aby krevní mstitel neusiloval dál o zkázu a aby mého syna nezahladil." On prohlásil: "Jakože živ je Hospodin, ani vlas tvého syna nepadne na zem!" [12] Žena odvětila: "Necht' smí tvá otrokyně králi, svému pánu, povědět ještě něco." Řekl: "Mluv." [13] Žena pravila: "Proč ty smýšlíš právě tak proti Božímu lidu? Když král vyslovil toto slovo, jako by obvinil sebe, že neumožnil návrat tomu, kterého zahnal. [14] Vždyť jsme smrtelní, jsme jako po zemi rozlitá voda, která se nedá sebrat. Bůh však nechce život odejmout a velmi se rozmyslí, aby zapuzeného od sebe zapudil nadobro. [15] Nyní jsem tedy přišla, abych králi, svému pánu, přednesla tuto řeč, protože jsem se bála lidu. Tvá otrokyně si řekla: Promluví ke králi. Snad král prosbu své služebnice splní. [16] Král jistě vyslyší a vyprostí svou služebnici ze spárů muže, který usiluje vyhladit mě i s mým synem z Božího dědictví. [17] Tvá otrokyně si řekla: Kéž slovo krále, mého pána, přinese uklidnění, vždyť král, můj pán, je jako Boží posel a rozlišuje dobro a zlo. Hospodin, tvůj Bůh, buď s tebou!" [18] I odpověděl král ženě: "Nezatajuj přede mnou, nač se tě zeptám." Žena řekla: "Mluv prosím, králi, můj pane." [19] Král se zeptal: "Nemá v tom všem ruce Jóab?" Žena odpověděla: "Jakože je živa tvá duše, králi, můj pane, nelze uhnout napravo ani nalevo od ničeho, co král, můj pán, vyřkne. Tvůj služebník Jóab to byl, kdo mi dal příkaz a kdo tvou otrokyni naučil všemu, co má mluvit. [20] Jen proto, aby se tato záležitost stočila žádoucím směrem, dopustil se tvůj služebník Jóab této věci. Můj pán je však moudrý, tak moudrý jako Boží posel, a pozná vše, co se na zemi děje." [21] I řekl král Jóabovi: "Hle, již jsem to zařídil. Jdi, přiveď mládence Abšalóma zpátky." [22] Tu padl Jóab tvář k zemi, klaněl se a dobrořečil králi. Řekl: "Dnes tvůj služebník poznal, že u tebe nalezl přízeň, králi, můj pane, když král prosbu svého služebníka splnil." [23] Jóab se hned odebral do Gešúru a přivedl Abšalóma do Jeruzaléma. [24] Ale král nařídil: "Ať se uchýlí do svého domu. Moji tvář nespátí." Abšalóm se tedy uchýlil do svého domu a královi tvář nespátí. [25] V celém Izraeli nebyl nikdo pro svou krásu tak vyhlášený jako Abšalóm. Od hlavy k patě nebylo na něm poskvrný. [26] Když si dával ostříhat hlavu - dával se stříhat koncem každého roku, poněvadž ho vlasy tížily tak, že se stříhat musel -, váha vlasů z jeho hlavy byla dvě stě šekelů královské váhy. [27] Abšalómovi se narodili tři synové a jedna dcera jménem Tamar. Byla to žena krásného vzhledu. [28] Abšalóm bydlel v Jeruzalémě dva roky, aniž spatřil královi tvář. [29] Pak poslal Abšalóm pro Jóaba, aby ho vyslal ke králi, ale on k němu přijít nechtěl. Poslal pro něho ještě podruhé, ale on zase nechtěl přijít. [30] Proto řekl svým služebníkům: "Hleďte, Jóab má díl pole vedle mého a má tam ječmen. Jděte a vypalte jej." Abšalómovi služebníci ten díl vypálili. [31] Hned nato se Jóab vypravil do domu k Abšalómovi a vyčítal mu: "Proč tvoji služebníci vypálili díl, který mi patří?" [32] Abšalóm Jóabovi odpověděl: "Hle, poslal jsem ti vzkaz, abys přišel sem, že tě vyšlu ke králi s dotazem: Proč jsem přišel z Gešúru? Bylo by mi lépe, kdybych tam byl zůstal. Nyní chci spatřit královi tvář. Je-li na mně vina, ať mě vydá na smrt!" [33] Jóab předstoupil před krále a oznámil mu to a král dal Abšalóma zavolat. Ten před krále předstoupil a klaněl se před králem tvář až k zemi. I políbil král Abšalóma.

2S kapitola 15.

[1] Později si Abšalóm opatřil vůz, koně a padesát mužů, kteří před ním běhali. [2] Abšalóm za časného jitra stával při cestě u brány. Každého muže, který měl spor a přicházel ke králi k soudu, si Abšalóm zavolal a vypytał se: "Z kterého jsi města?" Když odpověděl: "Tvůj služebník je z toho a toho

izraelského kmene", [3] Abšalóm mu řekl: "Pohled, tvá záležitost je dobrá a správná, ale od krále nemůžeš čekat vyslyšení." [4] A Abšalóm dodával: "Kdybych já byl ustanoven v zemi soudcem, zjednal bych spravedlnost každému, kdo by ke mně se svým sporem a právní záležitostí přišel." [5] Když se pak někdo přiblížil, aby se mu poklonil, vztáhl ruku, uchopil ho a políbil. [6] Tímto způsobem se Abšalóm choval k celému Izraeli, který přicházel ke králi k soudu. Tak Abšalóm Istitivě získával srdce izraelských mužů. [7] Když Abšalóm dovršil čtyřicet let, řekl králi: "Dovol mi jít do Chebrónu splnit slib, který jsem učinil Hospodinu. [8] Tvůj služebník totiž, když bydlel v Gešúru v Aramu, učinil takovýto slib: Dá-li Hospodin, abych se vrátil do Jeruzaléma, budu sloužit Hospodinu." [9] Král mu řekl: "Jdi v pokoji!" A on hned odešel do Chebrónu. [10] Abšalóm poslal do všech izraelských kmenů zvědy s rozkazem: "Jakmile uslyšíte polnici, povolte: Abšalóm se stal v Chebrónu králem!" [11] S Abšalómem šlo z Jeruzaléma dvě stě mužů. Byli pozváni, šli bezelstně, nic netušili. [12] Abšalóm též poslal pro Achítofela Gíloského, rádce Davidova, do jeho města Gíla, zatímco připravoval obětní hody. Spiknutí nabývalo síly a s Abšalómem šlo stále více lidu. [13] K Davidovi přišel muž se zprávou: "Izraelští muži stojí za Abšalómem." [14] Tu řekl David všem svým služebníkům, kteří s ním byli v Jeruzalémě: "Ihned prchněme, jinak nebudeme moci před Abšalómem uniknout. Pospěšte s odchodem, aby si nepospíšil on a nedostihl nás, aby na nás nevedl to nejhorší a město nevybil ostřím meče." [15] Královi služebníci králi odvětili: "Ať král, náš pán, rozhodne jakkoli, my jsme jeho otroky." [16] Král tedy vyšel a celý jeho dům ho následoval. Král zanechal jen deset ženin, aby střežily dům. [17] Král vyšel a všechen lid ho následoval; zastavili se u posledního domu. [18] Všichni jeho služebníci přecházeli kolem něho, též všichni Keretejci a všichni Peletejci a všichni Gaťané, šest set mužů, kteří za ním přišli pěšky z Gatu, přecházeli před králem. [19] Král oslovil Itaje Gatského: "Proč jdeš s námi i ty? Vrať se a zůstaň s králem. Jsi přece cizinec, vyhoštěný ze svého domova. [20] Včera jsi přišel a dnes bych měl chtít, abys jako štvanec šel s námi? Já jdu, protože jít musím, ty však se vrať se svými bratry zpátky. Milosrdenství a věrnost buď s tebou." [21] Avšak Itaj králi odpověděl: "Jakože živ je Hospodin a jakože živ je král, můj pán, kdekoli bude živ, tam bude i jeho otrok." [22] David tedy Itajovi odvětil: "Pojď, přejdi potok." I přešel Itaj Gatský a všichni jeho muži a všechny děti, které byly s ním. [23] Celá země hlasitě plakala, když všechen ten lid přecházel. I král přešel Kidrónský úval a všechen ten lid se ubíral cestou do pouště. [24] A hle, i Sádok a všichni lévívci s ním nesli schránu Boží smlouvy. Postavili Boží schránu a Ebjátar obětoval, až úplně všechen lid z města přešel. [25] Potom král Sádokovi nařídil: "Dones Boží schránu zpět do města. Naleznu-li u Hospodina milost a on mě přivede zpět, dá mi spatřit ji i svůj příbytek. [26] Řekne-li: 'Nelíbíš se mi', ať se mnou naloží, jak uzná za dobré." [27] Dále král knězi Sádokovi řekl: "Ty jsi přece vidoucí. Vrať se pokojně do města i se svým synem Achímaasem a s Jónatanem, synem Ebjátarovým; oba vaši synové ať jdou s vámi. [28] Hleďte, já se budu zdržovat u brodu v pustině, dokud mi od vás nepřijde nějaká zpráva." [29] Sádok a Ebjátar donesli tedy Boží schránu zpět do Jeruzaléma a zůstali tam. [30] David pak stoupal po svahu Olivové hory, stoupal a plakal, hlavu měl zahalenou a šel bos. I všechen lid, který byl s ním, stoupal se zahalenou hlavou, stoupal a plakal. [31] David dostal zprávu: "Achítofel je mezi spiklenci s Abšalómem." David pravil: "Hospodine, zhať prosím to, k čemu bude Achítofel radit!" [32] Když přišel David na vrchol, aby se tam klaněl Bohu, hle, vyšel mu vstříc Chúšaj Arkijský s roztrženým rouchem a hlinou na hlavě. [33] David mu řekl: "Půjdeš-li dál, budeš mi břemenem. [34] Vraťš-li se do města a řekneš Abšalómovi: 'Králi, jsem tvým služebníkem; dříve jsem byl služebníkem tvého otce, nyní budu služebníkem tvým', překazíš to, k čemu bude Achítofel radit. [35] Vždyť tam s tebou budou kněží Sádok a Ebjátar. O každém slovu z královského domu, které uslyšíš, podáš zprávu kněžím Sádokovi a Ebjátarovi. [36] A jsou tam s nimi jejich dva synové, Achímaas Sádokův a Jónatan Ebjátarův. Po nich mi vzkážete každé slovo, které uslyšíte." [37] Davidův přítel Chúšaj vstoupil tedy do města. Také Abšalóm vstoupil do Jeruzaléma.

2S kapitola 16.

[1] Sotvaže David přešel přes vrchol, jde mu vstříc Mefibóšetův sluha Síba se spřežením osedlaných oslů a na nich dvě stě chlebů, sto hrud sušených hroznů, sto košíků letního ovoce a měch vína. [2] Král se Síby zeptal: "K čemu máš tyhle věci?" Síba odvětil: "Osly pro královský dům k jízdě, chléb s ovocem k jídlu pro družinu a víno, aby se unavený mohl na poušti napít." [3] Král dodal: "A kde je syn tvého pána?" Síba králi řekl: "Ten vyčkává v Jeruzalémě. Řekl totiž: 'Dnes mi izraelský dům vrátí království mého otce.'" [4] Král Síbovi pravil: "Hle, všechno, co patří Mefibóšetovi, je tvé!" Síba odvětil: "Skláním se. Kéž najdu u tebe přízeň, králi, můj pane." [5] Když král David přicházel k Bachurímu, právě odamtud vycházel muž z čeledi Saulova domu jménem Šimeí, syn Gérův. Vyšel a zlořečil [6] a házel kamením po Davidovi a po všech služebnících krále Davida, ačkoli po jeho pravici i levici byl veškerý lid a všichni bohatíři. [7] Při svém zlořečení volal Šimeí takto: "Táhni, táhni, vrahu, ničemníku! [8] Na tebe Hospodin obrátil všechnu krev Saulova domu. Na jeho místě stal ses králem, Hospodin však dal království do rukou tvého syna Abšalóma. To máš za všechno to zlo, vždyť jsi vrah!" [9] Tu řekl králi Abíšaj, syn Serújin: "Copak tento mrtvý pes smí zlořečit králi, mému pánu? Nejrady bych šel a srazil mu hlavu." [10] Ale král odvětil: "Co je vám do mých záležitostí, synové Serújini? On zlořečí, protože mu Hospodin řekl: 'Zlořeč Davidovi!' Kdo se potom smí ptát: 'Proč to děláš?'" [11] A David Abíšajovi a všem svým služebníkům řekl: "Hle, můj syn, který vyšel z mého lůna, ukládá mi o život. Oč větší důvod má k tomu ten Benjamíne! Nechte ho, ať zlořečí, neboť mu to nařídil Hospodin. [12] Snad Hospodin pohlédne na mé ponížení, snad mi Hospodin za to jeho dnešní zlořečení odplatí dobrem!" [13] David se svými muži pokračoval v cestě a Šimeí se ubíral podle něho po svahu hory, šel a zlořečil a házel po něm kamení a metal prach. [14] Král a všechen lid, který byl s ním, přišli unavení na místo, kde si oddechli. [15] Abšalóm a všechen lid, izraelští muži, vstoupili do Jeruzaléma; byl s ním i Achítofel. [16] Když Davidův přítel Chúšaj Arkijský přišel k Abšalómovi, pozdravil Abšalóma: "Ať žije král! Ať žije král!" [17] Abšalóm Chúšajovi řekl: "Tak se odvděčuješ svému příteli? Proč jsi nešel se svým přítelem?" [18] Chúšaj Abšalómovi odpověděl: "Nikoli! Koho vyvolil Hospodin a všechen tento lid i všichni izraelští muži, s tím budu a u toho zůstanu. [19] A pak, komu bych měl sloužit? Přece jeho synu. Jako jsem sloužil tvému otci, tak budu sloužit tobě." [20] Abšalóm řekl Achítofelovi: "Poradte, co máme dělat." [21] Achítofel Abšalómovi odvětil: "Vejdí k ženinám svého otce, které ponechal, aby střežily dům. Celý Izrael uslyší, že jsi vzbudil u svého otce nelibost, a všichni, kdo jsou s tebou, začnou jednat rozhodně." [22] Proto postavili Abšalómovi na střeše stan a Abšalóm před zraky celého Izraele vešel k ženinám svého otce. [23] Radit se s Achítofelem, který byl v těch dnech rádcem, bylo jako doptávat se na božské slovo. Tak tomu bylo s každou Achítofelovou radou, dávanou jak Davidovi, tak Abšalómovi.

2S kapitola 17.

[1] Achítofel pravil Abšalómovi: "Dovol, abych vybral dvanáct tisíc mužů a hned této noci se vydal pronásledovat Davida. [2] Dostihnu ho, až bude zemdlený a skleslý, a překvapím ho. Všechnen lid, který je s ním, uteče a já osamoceného krále zabiji. [3] Všechnen lid obrátím k tobě; vrátí se všichni, až na muže, kterého hledáš. Všechnen lid bude mít pokoj." [4] Abšalómovi i všem izraelským starším se to líbilo. [5] Abšalóm však poručil: "Ať je povolán také Chúšaj Arkijský. Poslechneme si i jeho výrok." [6] Když Chúšaj přišel k Abšalómovi, Abšalóm mu pravil: "Toto navrhuje Achítofel. Máme jednat podle jeho slova? Ne-li, vyslov se." [7] Chúšaj Abšalómovi odvětil: "Rada, kterou dal Achítofel, není v tomto případě dobrá." [8] A Chúšaj

pokračoval: "Ty znáš svého otce i jeho muže, že to jsou bohatíři a že jsou rozhořčeni jak osiřelá medvědice v poli. Tvůj otec je bojovník, ten nebude nocovat s lidem. [9] Jistě je už ukryt v nějaké strži nebo na jiném místě. Když někteří z tvých hned na začátku padnou, někdo to uslyší a roznese se: 'Lid, který jde za Abšalómem, byl poražen!' [10] Nakonec ztratí odvahu i ten nejstatečnější muž lvího srdce. Celý Izrael přeče ví, že tvůj otec je bohatýř a že ti, kteří jsou s ním, jsou muži stateční. [11] Proto ti radím: Necht' se k tobě shromáždí celý Izrael od Danu až k Beer-šebě. Bude jich jak mořského písku. A ty táhni do bitvy osobně. [12] Přitrhne na jedno z těch míst, kde se on zdržuje, a padneme na něho jako rosa na roli. Nezbude z něho a ze všech mužů, kteří jsou s ním, ani jeden. [13] Stáhne-li se do města, snesou všichni Izraelci k tomu městu provazy. Budeme vláčet jeho znamení až do úvalu, že se z něho nenajde ani oblázek." [14] Abšalóm a všichni izraelští muži prohlásili: "Rada Chúšaje Arkijského je lepší než rada Achítofelova." To Hospodin přikázal překazít dobrou radu Achítofelovu, aby na Abšalóma uvedl zkázu. [15] I řekl Chúšaj kněžím Sádokovi a Ebjátarovi: "Tak a tak radil Achítofel Abšalómovi a izraelským starším, já však jsem poradil tak a tak. [16] Nyní tedy rychle pošlete Davidovi zprávu: 'Nezůstávej přes noc ve stepních pustinách. Musíš přejít Jordán. Jinak ti, králi, hrozí záhuba, i všemu lidu, který je s tebou.'" [17] Jónatan a Achímaas stáli u pramene Rogelu. Služebná šla a oznámila jim to. Oni to šli oznámit králi Davidovi; sami se totiž ve městě ukázat nemohli. [18] Přesto je však uviděl mládenec a oznámil to Abšalómovi. Ti dva se rychle vydali na cestu, až přišli do domu nějakého muže v Bachurímu. Ten měl na dvoře studnu a oni se tam do ní spustili. [19] Žena pak vzala příkrývku a rozprostřela ji navrch té studny a na ni rozestřela obilnou drť, takže nebylo nic znát. [20] Abšalómovi služebníci přišli k té ženě do domu a ptali se: "Kde jsou Achímaas a Jónatan?" Žena jim odvětila: "Přešli tudy přes strouhu." Hledali je tedy, ale nenašli a vrátili se do Jeruzaléma. [21] Sotva odešli, ti dva ze studně vystoupili a šli podat zprávu králi Davidovi. Řekli Davidovi: "Vydejte se na cestu a rychle přejděte vodu, neboť Achítofel dal o vás takovouto radu." [22] David vstal se vším lidem, který byl s ním, a do ranního úsvitu přešli Jordán. Když Jordán přešli, nechyběl ani jeden. [23] Když Achítofel viděl, že jeho rada provedena nebyla, osedlal osla a vydal se na cestu do svého domu ve svém městě. Udělal pořízení o svém domě a oběsil se. Umřel a byl pohřben v hrobě svého otce. [24] David přišel do Machanajimu a Abšalóm přešel Jordán se všemi izraelskými muži. [25] Místo Jóaba ustanovil Abšalóm nad vojskem Amasu. Amasa byl synem muže jménem Jitra Izraelský, který vešel k Abígale, dceři Náchašově, sestře Serúji, matky Jóabovy. [26] Izrael a Abšalóm se utábořili v zemi Gileádu. [27] Když David přišel do Machanajimu, Šóbi, syn Náchašův z Raby Amónovců, a Makír, syn Amielův z Lódebaru, a Barzilaj Gileádský z Rogelímu [28] přinesli lůžko, misky a hliněné nádoby i pšenici, ječmen a mouku, pražené zrní, boby, čočku a pražmu, [29] i med a máslo, ovce a kravský sýr Davidovi a lidu, který byl s ním, aby pojedli. Řekli si totiž: "Lid je v té poušti hladový, unavený a žíznivý."

2S kapitola 18.

[1] David dal nastoupit lidu, který byl s ním, a ustanovil nad nimi velitele nad tisíci a nad sty. [2] Potom David podřídil třetinu lidu Jóabovi, třetinu Jóabovu bratru Abíšajovi, synu Serújinu, a třetinu Itaji Gatskému. Lidu král řekl: "Já s vámi potáhnu rovněž." [3] Lid však prohlásil: "Netáhni. Na nás jim nebude záležet, budeme-li utíkat. Usmrtí-li nás i polovic, nebude jim na nás záležet. Ty však jsi za deset tisíc z nás. Nyní nám lépe pomůžeš, když budeš ve městě." [4] Král jim odvětil: "Učiním, co pokládáte za dobré." Král se postavil k bráně a všechen lid vycházel po stech a tisících. [5] Král přikázal Jóabovi, Abíšajovi a Itajovi: "S ohledem na mne jedněte s mládencem Abšalómem šetrně." Všechen lid slyšel, co král všem velitelům ohledně Abšalóma přikázal. [6] I vytáhl lid do pole proti Izraeli. K bitvě došlo v Efrajmském lese. [7] Izraelský lid tam byl Davidovými služebníky poražen. V ten den došlo k velké porážce, bylo dvacet tisíc padlých. [8] Bitva se rozšířila po celé té zemi a les toho dne pohltil více lidu než meč. [9] Abšalóm narazil na Davidovy služebníky, a jak ujížděl na mezku, vběhl mezek pod větvoví velikého posvátného stromu a on v tom stromě uvázl hlavou, takže se ocitl mezi nebem a zemí; mezek, na němž jel, běžel dál. [10] Uviděl to nějaký muž a oznámil to Jóabovi: "Hle, viděl jsem Abšalóma visícího na posvátném stromě." [11] Jóab řekl muž, který mu to oznámil: "Když jsi ho viděl, proč jsi ho tam nesrazil k zemi? Byl bych ti dal deset šekelů stříbra a jeden pás." [12] Ale ten muž Jóabovi odvětil: "I kdybych dostal na ruku tisíc šekelů stříbra, nevztáhl bych ruku na královského syna. Na vlastní uši jsme přeče slyšeli, co král přikázal tobě, Abíšajovi a Itajovi: 'Jen mi dejte pozor na mládence Abšalóma!' [13] Mám být sám proti sobě? Před králem se přeče pranic neukryje, ba ty sám by ses proti mně postavil." [14] Jóab řekl: "Nebudu se tu s tebou zdržovat." Popadl tři oštěpy a vrazil je Abšalómovi do srdce; ten byl ještě v objetí toho posvátného stromu živý. [15] Deset Jóabových zbrojnošů Abšalóma obstoupilo a ubili ho k smrti. [16] Pak Jóab zatroubil na polnici a lid přestal Izraele pronásledovat; Jóab v tom lidu zabránil. [17] Abšalóma vzali, hodili ho v lese do velké strže a navršili na něj převelikou hromadu kamenů. Celý Izrael se rozutekl, každý ke svému stanu. [18] Abšalóm si ještě za svého života postavil v Královské dolině posvátný sloup. Řekl si totiž: "Nemám syna, jenž by zachoval památku mého jména", a nazval ten posvátný sloup svým jménem. Dodnes se nazývá Ruka Abšalómova. [19] Achímaas, syn Sádokův, řekl Jóabovi: "Dovol mi běžet a zvěstovat králi, že Hospodin mu zjednal právo a vysvobodil ho z rukou jeho nepřátel." [20] Jóab mu však odvětil: "Dnes bys nebyl nositelem dobré zvěsti. Ohlásíš dobrou zvěst v jiný den. Dnes tu zvěst neohlašuj, neboť králi zemřel syn." [21] Jóab pak poručil jistému Kúšijci: "Jdi a oznam králi, co jsi viděl." Kúšijec se Jóabovi poklonil a dal se v běh. [22] Achímaas, syn Sádokův, řekl Jóabovi ještě jednou: "Buď jak buď, i já poběžím za Kúšijcem." Jóab se zeptal: "Proč bys běžel ty, můj synu, když nemáš co dobrého zvěstovat?" [23] "Buď jak buď, poběžím." Jóab mu řekl: "Běž." Achímaas běžel směrem k jordánskému okrsku a Kúšijce předběhl. [24] David právě seděl mezi dvěma branami. Tu vyšla hlídka na střechu brány u hradby, rozhlédla se a spatřila, že nějaký muž běží sám. [25] Hlídka zvolala a hlásila to králi. Král řekl: "Je-li sám, nese dobrou zvěst." Zatímco se přibližoval víc a více, [26] spatřila hlídka druhého běžce. Hlídka zvolala na strážného: "Hle, nějaký muž, a běží sám." Král řekl: "Také ten ohlásí dobrou zvěst." [27] Hlídka hlásila: "Připadá mi, že ten první, co běží, je jako Achímaas, syn Sádokův." Král podotkl: "To je dobrý muž a přichází s dobrou zvěstí." [28] Achímaas hlasitě pozdravil krále: "Pokoj!" Poklonil se králi tváří k zemi a pokračoval: "Požehnan buď Hospodin, tvůj Bůh, jenž ti vydal muže, kteří pozdvihli ruce proti králi, mému pánu!" [29] Král se ptal: "Je s mládencem Abšalómem vše v pořádku?" Achímaas odvětil: "Když Jóab posílal králova služebníka, totiž služebníka tvého, viděl jsem veliký shluk, ale nevím nic." [30] Král řekl: "Odstup a postav se stranou." Odstoupil tedy a stál tam. [31] A hle, vešel Kúšijec se slovy: "Krále, mého pána, čeká dobrá zvěst; Hospodin ti dnes zjednal právo a vysvobodil tě z rukou všech, kteří proti tobě povstali." [32] Ale král se Kúšijce zeptal: "Je s mládencem Abšalómem vše v pořádku?" Kúšijec odpověděl: "Necht' se stane nepřátelům krále, mého pána, jako tomu mládenci, i všem, kteří proti tobě zlovolně povstávají!"

2S kapitola 19.

[1] Král otřesen vystoupil do přístřešku nad branou a plakal. Šel a naříkal: "Můj synu Abšalóme, můj synu Abšalóme! Kež bych byl umřel místo tebe, Abšalóme, synu můj, synu můj!" [2] Jóabovi bylo oznámeno: "Hle, král pro Abšalóma pláče a truchlí." [3] Tak se toho dne proměnilo vysvobození ve smutek všeho lidu, neboť lid slyšel toho dne slova: "Král se trápí pro svého syna." [4] A lid se toho dne kradl do města, jako se vkrádá lid, který se

stydí, že utekl z bitvy. [5] Král si zavinul tvář a velmi hlasitě křičel: "Můj synu Abšalóme, Abšalóme, synu můj, synu můj!" [6] Tu vstoupil ke králi do domu Jób a řekl: "Dnes jsi způsobil hanbu všem svým služebníkům, kteří dnes zachránili život tvůj a životy tvých synů a tvých dcer i životy tvých žen a životy tvých ženin. [7] Miluješ ty, kdo tě nenávidí, a nenávidíš ty, kdo tě milují. Vždyť jsi dnes dal najevo, že ti nejsou ničím ani velitelé ani služebníci. Dnes jsem poznal, že kdyby zůstal naživu Abšalóm a my všichni byli dnes mrtvi, měl bys to za správné. [8] Vstaň nyní, vyjdi a vlídně promluv ke svým služebníkům! Přisahám při Hospodinu: Nevyjdeš-li, nebude této noci s tebou nocovat ani jeden muž. A bude to pro tebe horší než všechno zlo, které na tebe dolehlo od tvého mládí až do nynějška." [9] Král tedy vstal a usedl v bráně. Všem lidu bylo oznámeno: "Hle, král sedí v bráně." I vyšel všecken lid před krále. Izrael se pak rozutekl, každý ke svým stanům. [10] Všecken lid ve všech izraelských kmenech se dostal do rozepře: "Král nás vysvobodil ze spárů našich nepřátel, zachránil nás ze spárů Pelištejů a nyní uprchl ze země před Abšalómem. [11] Avšak Abšalóm, jehož jsme nad sebou pomazali za krále, zahynul v bitvě. Proč nyní ohledně králova návratu mlčíte?" [12] Král David vzkázal kněžím Sádokovi a Ebjátarovi: "Promluvte k judským starším: Proč chcete být při návratu krále do jeho domu poslední?" žeč celého Izraele se totiž donesla ke králi, do jeho domu. [13] "Jste přece moji bratři, má krev a mé tělo. Proč chcete být při králově návratu poslední? [14] Také Amasovi povězte: Což nejsi ty má krev a mé tělo? Ať se mnou Bůh udělá, co chce, nebudeš-li u mne po všechny dny velitelem vojska místo Jóba." [15] Tak si naklonil srdce každého judského muže, že byli jako jeden muž. Poslali králi vzkaz: "Vrať se zpět se všemi svými služebníky!" [16] Král se tedy vracel a přišel až k Jordánu. Juda vstoupil do Gilgálu a šel králi vstříc, aby ho převedl přes Jordán. [17] Tu si pospíšil Benjamínek Šimeí, syn Gérův z Bachurímu, a sestoupil s judskými muži králi Davidovi vstříc. [18] Bylo s ním tisíc mužů z Benjamína, též služebník Saulova domu Síba s patnácti svými syny a dvaceti otroky. Dorazili k Jordánu před králem [19] a přešli brod, aby převedli králův dům a aby se králi zalíbili. Šimeí, syn Gérův, padl před králem, jenž se chystal přejít Jordán, [20] a řekl králi: "Nechť mi to můj pán nepokládá za vinu a nechť nevzpomíná, čím se jeho otrok provinil v ten den, kdy král, můj pán, vycházel z Jeruzaléma; nechť to král nechová v srdci. [21] Vždyť tvůj otrok ví, že zhrěšil. Dnes však jsem přišel z celého Josefova domu první, abych sestoupil králi, svému pánu, vstříc." [22] Tu se ozval Abíšaj, syn Serújini: "Což nebude Šimeí usmrcen za to, že zlořečil Hospodinovu pomazanému?" [23] David však prohlásil: "Co je vám do mých záležitostí, synové Serújini! Zase se mi dnes stavíte na odpor. Dnes by měl být v Izraeli někdo usmrcen? Což nevím, že jsem dnes nad Izraelem opět králem?" [24] Šimeímu král potom řekl: "Nezemřeš." A král mu přísahal. [25] Také Mefíbóšet, vnuk Saulův, sešel králi vstříc. Ode dne, co král odešel, až do dne, co se v pokoji vrátil, nepečoval o své nohy ani o svůj vous a nepral si šaty. [26] Když přišel králi vstříc do Jeruzaléma, řekl mu král: "Proč jsi nešel se mnou, Mefíbóšete?" [27] On odpověděl: "Králi, můj pane, můj služebník mě oklamal. Tvůj otrok si totiž řekl: Osedlám si osla, vsednu na něj a pojedu s králem. Tvůj otrok přece kulhá. [28] Ale on tvého otroka u tebe, králi, můj pane, pomluvil. Avšak král, můj pán, je jako Boží posel. Učiň tedy, co uznáš za dobré. [29] Celý dům mého otce je před králem, mým pánem, hoden smrti. Ty však jsi svého otroka posadil mezi ty, kdo jedí z tvého stolu. Jaké spravedlnosti bych se měl u krále ještě dovolávat?" [30] Král mu odpověděl: "Proč ještě vedeš takové řeči? Rozhodl jsem: Ty a Síba si pole rozdělíte." [31] Mefíbóšet králi odvětil: "Ať si vezme třeba všechno, jen když se král, můj pán, v pokoji vrátil do svého domu." [32] Též Barzilaj Gileádský sestoupil z Rogelímu, aby s králem přešel Jordán; vydal se přes Jordán s ním. [33] Barzilaj byl velmi starý, bylo mu osmdesát let. Ten krále v jeho vyhnanství opatřoval v Machanajimu potravou, neboť to byl muž velmi zámožný. [34] Král Barzilaje vyzval: "Táhni se mnou a já tě u sebe v Jeruzalémě zaopatřím." [35] Barzilaj však králi odpověděl: "Kolik let života mi zbývá, že bych měl s králem vystoupit do Jeruzaléma? [36] Je mi teď osmdesát let. Což mohu ještě odlišovat dobré od špatného? Zdalipak si tvůj služebník může ještě pochutnat na jídle a pítí? Což ještě mohu naslouchat zpěvákům a zpěvačkám? Proč by tvůj služebník měl být ještě králi, svému pánu, břemenem? [37] Tvůj služebník potáhne s králem jen kousek za Jordán. Proč by mě měl král tolik odměňovat? [38] Nechť se prosím tvůj služebník smí vrátit. Rád bych umřel ve svém městě při hrobu svého otce a své matky. Hle, s králem, mým pánem, potáhne tvůj služebník Kimhám. Pro něho učiň, co uznáš za dobré." [39] Král řekl: "Ať tedy Kimhám táhne se mnou. Učiním pro něho, co uznáš za dobré. Splním ti vše, co si ode mne budeš přát." [40] Tak přešel všecken lid Jordán, přešel jej i král. Král Barzilaje polbil a požehnal mu a on se vrátil domů. [41] Král táhl do Gilgálu a Kimhám táhl s ním. Krále doprovázel i všecken judský lid a též polovina lidu izraelského. [42] A hle, všichni izraelští muži přišli ke králi a tázali se krále: "Proč tě naši bratři, muži judští, ukradli? Proč převedli krále i jeho dům přes Jordán a všechny Davidovy muže s ním?" [43] Všichni judští muži mužům izraelským odpověděli: "Král je přece náš příbuzný. Proč se tedy kvůli tomu tolik hněváte? Cožpak jsme z krále kus ujedli? Nebo jsme ho snad unesli?" [44] Izraelští muži odpověděli mužům judským: "Na krále, a to i na Davida, máme desetkrát větší nárok než vy. Proč jste nás tedy znevážili? Což to nebyla naše první starost, aby se náš král vrátil?" Ale řeč mužů judských byla tvrdší než řeč mužů izraelských.

2S kapitola 20.

[1] Tehdy se vyskytl ničemník jménem Šeba, syn Bichrího, benjamínského muže. Ten zatroubil na polnici a zvolal: "My nemáme podíl v Davidovi, nemáme dědictví v synu Jišajovu. Každý ke svým stanům, Izraeli!" [2] Všichni izraelští muži přešli od Davida k Šebovi, synu Bichrího, ale judští muži, od Jordánu až k Jeruzalému, se přimkli ke svému králi. [3] David vešel do svého domu v Jeruzalémě. Král vzal deset žen, byly to ženiny zanechané, aby střežily dům, a dal je do střeženého domu; zaopatřil je, ale nevcházel k nim. Tak byly uzavřeny až do dne své smrti a žily jako vdovy. [4] Král poručil Amasovi: "Do tří dnů mi svolaj judské muže. I ty se sem dostav." [5] Amasa šel Judu svolat, ale promeškal určenou lhůtu. [6] I řekl David Abíšajovi: "Šeba, syn Bichrího, nám teď bude škodit více než Abšalóm. Ihned vezmi služebníky svého pána a pronásleduj ho, aby si nenašel opevněná města a neunikl našim očím." [7] Za ním vytáhli Jóabovi muži, Keretejci a Peletejci i všichni bohatýři. Vytáhli z Jeruzaléma, aby pronásledovali Šebu, syna Bichrího. [8] Byli právě u velikého kamene, který je v Gibeónu, když k nim přišel Amasa. Jóab byl přepásán přes své odění a šat; měl pás s mečem v pochvě připnutý na bedrech; když vycházel, meč se povysunul. [9] Jóab Amasovi řekl: "Pokoj tobě, můj bratře!" A pravou rukou vzal Jóab Amasu za bradu, aby ho políbil. [10] Amasa však přitom nedal pozor na meč v Jóabově ruce. Ten ho bodl pod žebra, takže mu vnitřnosti vyhřezly na zem; aniž mu dal druhou ránu, zemřel. Pak Jóab a jeho bratr Abíšaj pronásledovali Šebu, syna Bichrího. [11] Jeden z Jóabovy družiny stál nad Amasou a volal: "Kdo chce jít s Jóabem a kdo je Davidův, za Jóabem!" [12] Amasa se válel v krvi uprostřed silnice. Když ten muž viděl, že se všecken lid zastavuje, odvěkl Amasu ze silnice do pole a hodil přes něj pokrývku; viděl totiž, že každý, kdo k němu přijde, zůstává stát. [13] Jakmile ho odklidil ze silnice, všichni muži táhli za Jóabem, aby pronásledovali Šebu, syna Bichrího. - [14] Ten prošel všemi izraelskými kmeny až do Abelu a Bét-maaky; také všichni Bérejci se shromáždili a šli za ním. - [15] Jóabovi muži přišli a oblehli ho v Abel-bét-maace. Zřídili proti městu násep a ten dosahoval k valu; všecken lid, který byl s Jóabem, se snažil strhnout hradby. [16] Tu jedna moudrá žena zavolala z města: "Slyšte, slyšte! Povězte prosím Jóabovi: Přístup sem a já k tobě promluví." [17] Když se k ní přiblížil, žena se ho zeptala: "Ty jsi Jóab?" Odpověděl: "Jsem." Řekla mu: "Vyslechni slova své otrokyně." Odvětil: "Poslouchám." [18] Pokračovala: "Kdysi se říkávalo: Je nutno doptat se v Abelu a přesně tak to provést. [19] Jsme pokojné, věrné izraelské město. A ty usiluješ umoit město, matku v Izraeli. Proč chceš pohlit Hospodinovo dědictví?" [20] Jóab odpověděl: "Toho jsem dalek, toho jsem dalek! Nechci je pohlit ani zničit. [21] Věc se má jinak. Muž z Efrajimského pohoří, jenž se jmenuje Šeba, syn Bichrího, pozdvihl ruku proti králi, proti Davidovi. Vydejte ho, jen jeho samotného, a já od města odtáhnou." Žena Jóabovi řekla: "Nuže, bude ti hozena přes

hradby jeho hlava." [22] Pak šla ta žena se svou moudrou radou ke všemu lidu. Šebovi, synu Bichrího, uťali hlavu a hodili ji Jóbovi. Ten zatroubil na polnici a rozešli se od města, každý ke svým stanům. Jób se vrátil do Jeruzaléma ke králi. [23] Jób byl nad vším izraelským vojskem. Benajáš, syn Jójadův, byl nad Keretejci a Peletejci. [24] Adorám byl nad nucenými pracemi, Jóšafat, syn Achilůdův, byl kancléřem, [25] Šeja byl písařem, Sádok a Ebjátar kněžími. [26] Též Íra Jaírský byl Davidovým knězem.

2S kapitola 21.

[1] Za dnů Davidových byl hlad po tři roky za sebou. David tedy vyhledal Hospodinovu tvář. Hospodin řekl: "Na Saulovi a jeho domu lpí krev, protože dal povraždit Gibeónany." [2] Král předvolal Gibeónany a promluvil k nim. Gibeónané nejsou z Izraelců, nýbrž ze zbytku Emorejců, jimž se Izraelci zavázali přísahou, ale Saul je usiloval vybit ve svém zanicení pro Izraelce a Judu. [3] David se Gibeónanů tázal: "Co mám pro vás udělat? Jak dosáhnu smíření, abyste dobrořečili Hospodinovu dědictví?" [4] Gibeónané mu odvětili: "Co se týče Saula a jeho domu, nejde nám o stříbro a zlato, ani nám nejde o to, aby byl usmrčen kdokoli z Izraele." Právil: "Co řeknete, to pro vás udělám." [5] Odpověděli králi: "Za toho muže, který nás zamýšlel zničit a vyhladit, aby po nás v celém izraelském území nic nezůstalo, [6] nechť je nám vydáno sedm mužů z jeho synů a my jim zpřerážíme údy v Gibeji Saula, někdejšího Hospodinova vyvoleného, kvůli Hospodinu." Král prohlásil: "Vydám je." [7] Král však ušetřil Mefibóšeta, syna Jónatana, syna Saulova, pro přísahu ve jménu Hospodinově, která byla mezi nimi, totiž mezi Davidem a Jónatanem, synem Saulovým. [8] Král vzal dva syny Rispy, dcery Ajovy, jež porodila Saulovi, Armóna a Mefibóšeta, a pět synů Saulovy dcery, Míkaliny sestry, které porodila Adrielovi, synu Barzilaje Mechólatského, [9] a vydal je Gibeónanům do rukou. Ti jim zpřeráželi údy na hoře před Hospodinem. Tak jich najednou padlo sedm. Byli usmrčení v prvních dnech žně, když se začal žít ječmen. [10] Rispa, dcera Ajova, vzala žíněné roucho a rozprostřela si je na skále; zůstala při nich od začátku žně, dokud je neskropila voda z nebes; nenechala na ně sedat nebeské ptactvo ve dne ani polní zvíř v noci. [11] Davidovi bylo oznámeno, co učinila Rispa, dcera Ajova, ženina Saulova. [12] David šel a vzal kosti Saulovy i kosti jeho syna Jónatana od občanů Jábeše v Gileádu, kteří je potají odnesli z bétšanského prostranství, kde je pověsili Pelištejci v den, kdy porazili Saula v pohoří Gilbóa. [13] Přinesl odtamtud kosti Saulovy a kosti jeho syna Jónatana. Pak posbírali kosti těch, jimž byly zpřeráženy údy, [14] a pochovali je s kostmi Saula a jeho syna Jónatana v zemi Benjamínově v Sele, v hrobě jeho otce Kíše. Vykonali všechno, co král přikázal. Bůh potom přijal prosby za zemi. [15] A došlo znovu k boji Pelištejců s Izraelem. David sestoupil se svými služebníky a bojovali s Pelištejci. Ale David byl už unaven. [16] Tu Jišbí Benób, který byl z rodu obrů, jehož dřevce vážilo tři sta šekelů bronzu a jenž byl opásán novým mečem, prohlásil, že Davida zabije. [17] Avšak Abíšaj, syn Serújin, mu přišel na pomoc a toho Pelištejce ubil k smrti. Davidovi mužové tehdy Davida zapřísáhli: "Vickrát se s námi do boje nevydávej, ať nezhasíš světlo Izraele!" [18] O něco později se opět strhl boj s Pelištejci v Góbu. Tehdy ubil Sibekaj Chúšatský Sáfa, který byl z rodu obrů. [19] Když se znovu strhl boj s Pelištejci v Góbu, Elchánan, syn Jaare Oregíma Betlémského, ubil Goliáše Gatského. Násada jeho kopí byla jako kalcovské vratidlo. [20] A opět se strhl boj v Gatu. Tam byl obrovitý muž, který měl šest prstů na rukou a šest prstů u nohou, celkem čtyřadvacet. Ten také pocházel z obrů. [21] Tupil Izraele, a Jónatan, syn Šimeáje, bratra Davidova, ho ubil. [22] Tito čtyři pocházeli z obrů v Gatu. Padli rukou Davida a rukou jeho služebníků.

2S kapitola 22.

[1] Slova této písně přednášel David Hospodinu v den, kdy jej Hospodin vysvobodil ze spárů všech jeho nepřátel i ze spárů Saulových. [2] Právil: "Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrz, můj vysvoboditeli, [3] Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytý hrade, moje útočiště, zachránce můj, ty mě před násilím zachraňuješ! [4] Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. [5] Ovinuly mě příboje smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka, [6] provazy podsvětí se kolem mne stáhly, dostihly mě léčky smrti. [7] V soužení jsem vzýval Hospodina, ke svému Bohu jsem volal. Ulyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo až k jeho sluchu. [8] Zachvěla se země, roztrásla se, nebesa v základech se hnula, chvěla se před jeho plamenným hněvem. [9] Z chřípí se mu valil dým, z úst sřízající oheň, planoucí řehavé uhlí. [10] Sklonil nebesa a sestupoval, pod nohama černé mračno. [11] Na cheruba usedl a letěl, ukázal se na perutích větru. [12] Temno učinil stánkem kolem sebe, vířící vodstvo, mračna prachu. [13] Před jeho jasem vzplálo hořící uhlí. [14] Hospodin zaburácel z nebe, Nejvyšší vydal svůj hlas. [15] Vyslal šípy a rozehnal je, blesky je uvedl v zmatek. [16] Tu se objevila koryta moře, základy světa se obnažily, když zadul svým hněvivým dechem. [17] Vztáhl ruku z výše, uchopil mě, vytáhl mě z nesmírného vodstva. [18] Nepříteli mocnému mě vyrval, těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli. [19] Přepadli mě v den mých běd, ale Hospodin mě podepíral. [20] Učinil mě volným, ubránil mě, protože si mě oblíbil. [21] Hospodin mi odplatil podle mé spravedlnosti, odměnil mě podle čistoty mých rukou, [22] neboť jsem dbal na Hospodinovy cesty, neodvrátil jsem se svévolně od svého Boha. [23] Všechny jeho řády jsem měl na zřeteli, neodbočil jsem od jeho nařízení. [24] Jemu jsem náležel dokonale, varoval se nepravosti. [25] Podle mé spravedlnosti mě Hospodin odměňoval, podle čistoty mé tak, jak jevila se jemu. [26] Ty věrnému osvědčuješ věrnost, muži dokonalému svou dokonalost, [27] ryzímu svou ryzost osvědčuješ, s neupřímným se však pouštíš do zápasu. [28] A lid poníženy zachraňuješ, ale svým pohledem ponížuješ povýšené. [29] Ty jsi moje světlo, Hospodine. Hospodin mi září do mých temnot. [30] S tebou proběhnu i nepřátelskou vřavou, se svým Bohem zdolám hradbu, [31] s Bohem, jehož cesta je tak dokonalá! To, co řekne Hospodin, je protřibené. On je štítem všech, kteří se k němu utíkají. [32] Kdo je Bůh krom Hospodina, kdo je skála, ne-li Bůh náš! [33] Bůh je má záštita pevná a vodí mě cestou dokonalou, [34] on dává mým nohám hbitost laně, na mých posvátných návrších mi dopřává stanout. [35] učí bojovat mé ruce a mé paže napnout bronzový luk. [36] Podal jsi mi štít své spásy, tvá péče mé síly rozmnožila. [37] Dals volnost mým krokům, nohy se mi nepodvrtnou. [38] Budu stíhat nepřátele, vyhledám je. Nevrátím se zpět, dokud je neudolám. [39] Docela je rozdrťm, už nepovstanou, pod nohy mi padnou. [40] Opásals mě statečností k boji; ty, kdo povstávají proti mně, sám srazíš. [41] Obrátil jsi na útěk mé nepřátele, navždy umlčím ty, kdo mě nenávidí. [42] Budou volat o pomoc, a nespasí je nikdo, volat k Hospodinu, ale neodpoví. [43] Roztluču je, budou jako prach země, pošlapu a podupu je jako bláto ulic. [44] Dals mi vyváznout z rozbrojů mého lidu, jako vůdce pronárodů jsi mě střezil. Sloužit bude mi i lid, který jsem neznal. [45] Cizinci se budou vtírat do mé přízně, na slovo mě uposlechnou. [46] Cizinci jak tráva zvadnou, vypotácej se ze svých hradíšť. [47] Živ je Hospodin! Buď požehnána moje skála, vyvýšen buď Bůh, má spásná skála! [48] Bůh, jenž mě pověřil vykonáním pomsty, národy mi podřizuje. [49] Ty mě z rukou mých nepřátel vytrhneš, pozvedáš mě nad ty, kdo proti mně povstávají, ty mě násilníku vyvržeš. [50] Proto ti vzdám, Hospodine, mezi pronárody chválu, budu zpívat žalmy tvému jménu. [51] Velká vítězství dopřává svému králi, prokazuje milosrdenství svému pomazanému, Davidovi a jeho potomstvu, navěky."

2S kapitola 23.

[1] Toto jsou Davidova poslední slova: "Výrok Davida, syna Jišajova, výrok muže Nejvyšším povýšeného, pomazaného Bohem Jákobovým, líbezného pěvce izraelských žalmů. [2] Hospodinův duch skrze mne mluvil, na mém jazyku byla řeč jeho. [3] Pravil mi Bůh Izraele, skála Izraele ke mně promluvila: Kdo člověku vládne spravedlivě, ten, kdo vládne v Boží bázní, [4] je jak jítřní světlo při východu slunce, jak bez mráčku jitro, od jehož jasu a vláhy se zelená země. [5] I když můj dům před Bohem takový není, ustanovil pro mne věčnou smlouvu ve všem uspořádanou a dodržanou. Je to veškerá má spása a veškeré blaho, odjinud nevzejde nic. [6] Ničemník bude jak trní zavržené všemi, nikdo na ně rukou nesáhne. [7] Ten, kdo by se ho chtěl dotknout, vezme železo, násadu kopí. Budou sežehnuti a spáleni ohněm ve svém sídle." [8] Toto jsou jména Davidových bohatýrů: Jóšeb Bašebet Tachkemónský, vůdce osádky. Ten s rozkoší vrhal oštěp; naráz jich proklál osm set. [9] Po něm Eleazar, syn Dóda, syna Achóchiova, jeden ze tří bohatýrů, kteří byli s Davidem, když dráždili Pelištejce a ti se tam shromáždili k boji; izraelští muži též přitáhli. [10] Povstal a bil Pelištejce, až se mu ruka unavila a křečovitě svírala meč. Toho dne připravil Hospodin veliké vysvobození. Lid se obrátil za ním a už jen obíral pobité. [11] Po něm byl Šama, syn Ageúv, Hararský. Pelištejci se shromáždili do houfu; byl tam díl pole plný čočky. Lid před Pelištejci utíkal. [12] On se postavil doprostřed toho dílu, osvobodil jej a bil Pelištejce. Tak Hospodin připravil veliké vysvobození. [13] Jiní tři ze třiceti vůdců sestoupili a přišli o žních k Davidovi do jeskyně Adulámu. Pelištejský houf ležel v dolině Refájců. [14] David byl tehdy ve skalní skrýši, postavení Pelištejců bylo tenkrát u Betléma. [15] Tu David zatoužil: "Kdo mi dá napít vody z betlémské studny, která je u brány?" [16] Ti tři bohatýři vtrhli do pelištejského tábora, načerpali vodu z betlémské studny, která je u brány, a přinesli ji Davidovi. On však nechtěl pít, nýbrž vykonal jí úlitbu Hospodinu. [17] Řekl: "Hospodine, necht' jsem dalek toho, abych udělal něco takového. Což to není krev mužů, kteří šli s nasazením života?" Proto se jí nechtěl napít. To vykonal i tři bohatýři. [18] Také Abíšaj, bratr Jóabův, syn Serújin, byl vůdce tří. I on zamával kopím a proklál jich na tři sta. Mezi těmi třemi byl nejproslulejší. [19] Byl z těch tří nejváženější a byl jejich velitelem, ale oněm třem prvním se nevyrovnal. [20] Benajáš, syn Jójady, syna zdatného muže z Kabseelu, muže mnoha činů, ubil dva moábské reky a sestoupil a ubil v jámě Iva; byl tehdy sníh. [21] Ubil též Egyptana hrozného vzezření; Egyptan měl v ruce kopí. Sestoupil k němu s holfi, vytrhl Egyptanovi kopí z ruky a jeho vlastním kopím ho zabil. [22] Toto vykonal Benajáš, syn Jójadův. A byl mezi těmi třemi bohatýry proslulý. [23] Z těch třiceti byl nejváženější, ale oněm třem prvním se nevyrovnal. David ho přidělil ke své tělesné stráži. [24] Mezi těmi třiceti byl také Asáel, bratr Jóabův, Elchánan, syn Dóda Betlémského, [25] Šama Charódský, Elíka Charódský, [26] Cheles Paltejský, Íra, syn Íkeše Tekójského, [27] Abíezer Anatótský, Mebúnaj Chúšatský, [28] Salmón Achóchejský, Mahraj Netófský, [29] Cheleb, syn Baany Netófského, Ítaj, syn Ríbjaje z Gibeje Benjamínovců, [30] Benajáš Pireatónský, Hidaj z Gaašských úvalů, [31] Abí-albón Arbátský, Azmávet Barchúmský, [32] Eljachba Šaalbónský, ze synů Jášenových Jónatan, [33] Šama Hararský, Achíam, syn Šárara Ararského, [34] Elifelet, syn Achasbaje, syna Maakaťanova, Elíam, syn Achítofela Gíloského, [35] Chesrav Karmelský, Paaraj Arbejský, [36] Jigál, syn Nátana ze Sóby, Bání Gádský, [37] Selek Amónský, Nacharaj Beerótský, zbrojnoš Jóaba, syna Serújina, [38] Íra Jitrejský, Gáreb Jitrejský [39] a Urijáš Chetejský. Všech bylo třicet sedm.

2S kapitola 24.

[1] Hospodin znovu vzplanul proti Izraeli hněvem a podnítil Davida proti nim: "Jdi, sečti Izraele a Judu!" [2] Král poručil Jóabovi, veliteli vojska, který byl s ním: "Obejdí všechny izraelské kmény od Danu až k Beer-šebě. Spočítejte lid, chci znát počet lidu." [3] Jóab králi namítl: "Necht' Hospodin, tvůj Bůh, zvětší lid jak chce, třeba stokrát. Kéž na vlastní oči to král, můj pán, vidí. Ale proč král, můj pán, o to tak stojí?" [4] Královo rozhodnutí bylo však pro Jóaba a velitele vojska nezvratné. Jóab s veliteli vojska vyšel od krále, aby sečetli ten lid, Izraele. [5] Překročili Jordán a utábořili se v Aróeru, napravo od města, jež je uprostřed Gádského údolí, směrem k Jaezeru. [6] Pak přišli do Gileádu a do země Tachtím-chodší a přišli do Dan-jaanu a do okolí Sidónu. [7] Přišli do pevnosti Sóru a do všech měst chivejských a kenaanských, pak šli na jih Judy k Beer-šebě. [8] Obešli celou zemi a po uplynutí devíti měsíců a dvaceti dnů přišli do Jeruzaléma. [9] Jóab králi odevzdal součet branného lidu: V Izraeli bylo osm set tisíc bojeschopných mužů, schopných tasit meč, a judských mužů bylo pět set tisíc. [10] Ale potom měl David výčitky svědomí, že dal lid sečíst. David volal k Hospodinu: "Velmi jsem zhřešil, že jsem to učinil. Nyní, Hospodine, sejmi prosím ze svého služebníka vinu; počínal jsem si jako velký pomatenec." [11] Ráno, když David vstal, stalo se slovo Hospodinovo k proroku Gádovi, Davidovu vidoucímu: [12] "Jdi a promluv k Davidovi: Toto praví Hospodin: Předkládám ti trojí; jedno z toho si vyber a tak s tebou naložím." [13] Gád přišel k Davidovi a oznámil mu: "Má na tebe dolehnout sedm let hladu v tvé zemi? Nebo chceš tři měsíce utíkat před svými protivníky, kteří tě budou pronásledovat? Anebo má řídit ve tvé zemi po tři dny mor? Nuže tedy rozvaž, co mám vyřídit tomu, který mě poslal." [14] David Gádovi odvětil: "Je mi velmi úzko. Necht' tedy prosím padneme do rukou Hospodinu, neboť jeho slitování je nesmírné, jen ať nepadnu do rukou lidských." [15] Hospodin tedy dopustil na Izraele mor od toho jitra až do určeného času. I pomřelo z lidu od Danu až k Beer-šebě sedmdesát tisíc mužů. [16] Pak vztáhl anděl svou ruku nad Jeruzalém, aby v něm šířil zkázu. Ale Hospodina pojala nad tím zlem lítost. I řekl andělu, jenž šířil mezi lidem zkázu: "Dost, již přestaň." Hospodinův anděl byl právě u humna Aravny Jebúsejského. [17] Když David uviděl anděla bijícího lid, pravil Hospodinu: "Hle, já jsem zhřešil a já jsem se provinil; co však učinily tyto ovce? Buď tedy tvá ruka proti mně a proti domu mého otce!" [18] Téhož dne přišel Gád opět k Davidovi a řekl mu: "Vystup a postav Hospodinu na humně Aravny Jebúsejského oltář." [19] David vystoupil podle Gádova slova, jak Hospodin přikázal. [20] Aravna vyhlížel a spatřil krále s jeho služebníky, že jdou k němu. I vyšel Aravna a poklonil se králi tvář k zemi. [21] Aravna pravil: "Proč přicházíš, králi, můj pane, k svému otroku?" David odpověděl: "Abych od tebe koupil humno k vybudování oltáře Hospodinu; zde byla od lidu odvrácena pohroma." [22] Aravna pravil Davidovi: "Necht' král, můj pán, vezme a obětuje, co uzná za dobré. Tu je dobytek k zápalné oběti a jako dříví smyky a dobytčí jha." [23] To vše dával král Aravna králi. Aravna ještě králi řekl: "Kéž má v tobě Hospodin, tvůj Bůh, zalíbení." [24] Král Aravnovi odvětil: "Nikoli, odkoupím to od tebe za kupní cenu. Hospodinu, svému Bohu, nemohu obětovat zápalné oběti darované." David tedy koupil to humno i ten skot za padesát šekelů stříbra. [25] I vybuďoval tam David Hospodinu oltář a obětoval zápalné a pokojné oběti. Hospodin prosby za zemi přijal a pohroma byla od Izraele odvrácena.